

136

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :
Phụ tá chủ nhiệm :
Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

văn

còn chút gì để nhớ
như nụ hồng xinh
còn nhớ lá me bay
một mình trong chiều
trong nỗi nhớ khôn cùng
chùm tigôn nhỏ
biết với tháng hạ
nỗi buồn của quỳnh
cối tình yên
tình cờ để yêu...

HẠ DAN
LOAN MẮT TÌM
NGO THỊ BÍCH LIÊN
HẠ NGAY XƯA
NGHY
NGUYỄN THÈ TRINH
V. T. T.
TRẦN NGUYỄN ĐẠO CA
LINH DAN
ĐẠO HỒNG

thơ

trần đức oanh. nguyên từ nguyên. nguyên thanh trịnh. văn công mỹ.
đã học. vũ tính. jalau.

truyện

cảm ơn em đã yêu anh
chờ nhật nguyệt ương

DUYÊN ANH
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

nhìn xuống đời
ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc
chạm phôi

AI NHI. AI HOA. Y ĐỨC
NGOC
TÒA SOẠN
TỔ HỢP KIẾN

Biên lai số 397-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KẾ TƯỚNG. Y ĐỨC. AI NHI. AI HOA. NGOC TRẦN AI
Quản lý ĐANG XUÂN CÓN

Số 136

Tuần lễ từ 14-6-74
đến thứ sáu 21-6-74

Giá
bán 150đ

• • • • •

nhà văn hóa

nguyễn đức quỳnh quy tiên

Nhà văn hóa Nguyễn Đức Quỳnh không còn nữa. Tác giả *Thằng Kinh*, *Thằng Cu So..* đã quy tiên vào cuối tuần trước. Nhìn bức chân dung vẽ bằng sơn dầu thuở ông còn sống thì Nguyễn Đức Quỳnh giống hệt Lão Tử, một Lão Tử ôm gậy, ngồi giữa nhân gian, bụng ôm pho sách đang chờ đợi môn đệ tới để truyền đạo. Khác chăng là Nguyễn Đức Quỳnh rất nhiều môn đệ nhưng chẳng một môn đệ nào hấp thụ nổi đạo của ông. Hầu hết điều bị... tàu hỏa nhập ma nên ông qua hình vẽ, có vẻ buồn bã, cô đơn. Thuở thiếu niên, Nguyễn Đức Quỳnh đã khinh bỉ khoa bảng. Mười lăm tuổi, ông bỏ nước Việt nam ra đi. Rồi ông hồi hương, cùng Trương Tứ lập nhà Hàn Thuyên. Trong chúc thư, ông nói : «Tôi chỉ làm bạn với du côn, làm bạn với những người thân lập thân, thân hoặc những người có bằng cấp khoa bảng nhưng vất bằng cấp khoa bảng đi thì mới được quyền chơi với tôi. Tôi chơi với Nhật, chơi với Pháp, tôi chơi với Mỹ, tôi chơi với Anh, rồi tôi làm thầy họ». Nguyễn Đức Quỳnh không phải là một nhà văn chuyên nghiệp, một tiểu thuyết gia hay một người làm văn hóa thuần túy. Gọi ông là một lý thuyết gia «toàn khoa» có lẽ đúng hơn. Ông không mấy thành công về văn chương nhưng ông được chiêm ngưỡng như một nhà tư tưởng, lập thuyết và cái sở học mênh mông của ông. Nếu vì không ngoa, cái chí của Nguyễn Đức Quỳnh muốn như Lã Vọng giúp văn chương dựng nhà Châu, Quan Trọng giúp Tề Hoàn Công, Trương Lương giúp Lưu

Bang, Không Minh giúp Lưu Bị. Nhưng nước Việt quá bé nhỏ, ông bắt chước Minh Thích gỗ sừng trâu ca bài «Nước trong leo lẻo» quá lâu, cuộc đời toàn bộn «mắt trắng như ngân nhũ» nên cái chí của ông mòn mỏi, cái sở học uyên bác của ông không đất thi thố. Cuối cùng, ông đem «về đất» và sau ông, chắc chắn, không còn ai như ông. Đám tang ông vĩ đại nhất kể từ mấy chục năm nay. Ông cầm con cháu không được dâng Cáo Phó và bắt mọi người cười tiễn đưa linh hồn ông. Những khuôn mặt lớn chính trị, văn hóa, giáo dục, xã hội ở miền Nam đều kính trọng ông và đền phúng viếng, đưa đám. Điều đáng nói là họ góm khá đông trí thức khoa bảng, những bậc thầy đáng tôn trọng của nhiều thế hệ. Theo chúc thư ông để lại thì «tất cả văn nghệ sĩ còn có một chút tư tưởng, còn một chút danh từ để viết cho đền ngày hôm nay toàn ở Đàm Trường Viễn Kiền mà ra hết». Đàm Trường Viễn Kiền do ông lãnh đạo. Ông rất hãnh diện điều này. Tôi chưa được cái hân hạnh đến Đàm Trường Viễn Kiền. Có lẽ khi tôi biết viết văn, Đàm Trường Viễn Kiền đã ngưng hoạt động. Tuy nhiên, tôi rất phục ông và vô cùng mến tiếc ông. (DUYÊN ANH)

một bạn ngọc tuyệt vời

Trưa thứ hai, 10-6-1974, tôi lái xe từ Vũng Tàu về Sài Gòn. Đèn ngã tư Xa Lộ-Hàng Xanh, bị một nhân viên cảnh sát thổi còi. Bèn thắng xe từ từ, ép vô lễ, tắt máy rồi băng qua đường sang chỗ vị cảnh sát phụ trách đèn lưu thông. Tôi được giải thích lỗi lầm của tôi : Muốn chạy thẳng về Sài Gòn, tôi phải dừng xe lỗi giữa. Đằng này tôi cho xe tà tà sát bên trái thì bắt buộc phải chờ đèn xanh để quẹo trái, đi thẳng là vi phạm luật...xa lộ. Giải thích xong, vị cảnh sát hỏi tôi : Cô ở cơ quan nào ? Tôi đáp : Tôi làm ở một tòa soạn tuần báo. Báo nào ? Báo con nít. Tên ? Tuổi Ngọc. Vị cảnh sát ngót 40 tuổi tên Út (đeo ở ngực) cười rất dễ thương : Tuổi Ngọc của Duyên Anh hả ? À, nhờ cô chạy ầu mà tôi hân hạnh biết cô. Thôi, lần này thông cảm, không phạt cô. Nhưng cô về biểu với Duyên Anh đừng tà oán ở «thư tòa soạn» nữa, nghe nó náo nê và tội nghiệp quá. Rán lên, Tuổi Ngọc hay lắm, tôi và con

tôi cùng đọc. Kể chuyện cho chủ nhiệm nghe, ông bắt tôi viết «nhìn xuống đời», hy vọng «bạn ngọc Út» đọc sẽ khoái. Riêng Duyên Anh, ông ta cảm khái : Đây là một bạn ngọc tuyệt vời, một ông cảnh sát mà mê đọc Tuổi Ngọc thì tôi cảm động biết bao nhiêu ! Bạn ngọc, nếu qua ngã tư Xa Lộ-Hàng Xanh bị ông Út thổi phạt, hãy nói mình là độc giả Tuổi Ngọc, cam đoan ông Út sẽ chỉ dẫn cách lưu thông đúng luật để tránh tai nạn và tha phạt. (AI NHI)

danh ná,

kể phiêu lưu trên sông

Hắn bạn ngọc chưa quên Danh Ná, nhân vật dễ thương trong truyện dài *Hạ ơi*, truyện dài của những tháng năm đẹp nhất một đời người ? Đã lâu, nghĩa là từ mùa hè năm 1972, Duyên Anh không viết được một truyện nào về những đứa trẻ không thích lớn. Gần đây vì thất bại «muru đồ» làm sông lại tuần báo Tuổi Ngọc, vì chán chương kiếp đời «người lớn», Duyên Anh lại lôi những cây viết mẩu đã cất kỹ, bắt đầu một loạt truyện tháng năm đẹp nhất đời người. Ông đã viết xong cuốn *Danh ná*, một thần tượng vô địch như Dzũng Đa kao, dự định phát hành vào đầu tháng 9-1974. Bạn sẽ thấy Danh ná và đồ đệ Chơn Chơn đạo nhơn trên chiếc bè chuối với con gà tre, chiếc súng cao su tí hon bắn muỗi, cây kèn ác-mô-ni-ca phiêu lưu trên giòng An Giang thơ mộng. Danh ná, tuổi thơ Việt nam, sẽ làm sống động những làng xóm ven sông, sẽ làm nổi sóng giòng sông, sẽ quuyền rũ tất cả con nít đóng bè, thả xuống bơi theo nó, từ giòng An Giang ra biển và từ biển, vượt sông lên phía Bắc đuổi kẻ thù của dân tộc khỏi đảo Hoàng Sa, đòi lại đất của tổ tiên muôn thuở. Danh ná, nhân vật mà Duyên Anh yêu dấu sẽ gặp bạn ngọc vào đầu tháng 9, đầu mùa học 1974-1975. Sách dày 312 trang, bìa ộp xét 6 mẫu rực rỡ chứ không phải chỉ có 4 mẫu như thường lệ.

giới thiệu lá tương tư của mường mán

Lá tương tư, tên một truyện dài đầu tay của Mường Mán đã đăng trọn

vện trên tuần báo Tuổi Ngọc năm xưa, nay được in thành sách và đã bày bán khắp nơi. Với bạn ngọc quen thuộc, tưởng không cần giới thiệu Mùng Mán. Vì văn thơ của Mùng Mán đã giới thiệu một Mùng Mán tình yêu nồng nàn, một bút pháp vững vàng, một lối kể chuyện tươi mát, duyên dáng. Theo sự nhận xét của Duyên Anh, Mùng Mán là một người viết truyện tình yêu học trò hay nhất trong số những người hưởng ứng phong trào văn chương tuổi trẻ lớn do Tuổi Ngọc «phát động». Ở Mùng Mán, ngoài sự tươi trẻ, duyên dáng còn nhiều chất thơ cộng thêm sự sâu sắc. Cái ưu điểm trong *Lá tương tư* là cách sử dụng từ ngữ. Mùng Mán quá giàu từ ngữ. Nhưng giàu quá cũng có hại. Và đó lại là nhược điểm. Hy vọng ở những cuốn sau, Mùng Mán «tiết kiệm» từ ngữ hơn. Dù sao, *Lá tương tư* vẫn là một tác phẩm xứng đáng. Và người đọc có thể phân biệt rõ ràng vàng thau trong số lượng sách ào ào xuất bản với chủ đề tình yêu học trò. Trong một cuộc thăm dò bỏ túi của giáo sư Lê Thanh Hoàng Dân tại Đại học Sư phạm (Ban Việt Hán) mới đây về những nhà văn trẻ được tuổi trẻ đọc nhiều nhất, chú ý nhiều nhất, Mùng Mán là người chiếm đa số «phiếu bầu». Nhà văn trẻ của Huế, đẹp và thơ Mùng Mán, tên cúng cơm Nguyễn văn Quảng, còn đầy hứa hẹn ở những truyện dài sắp xuất bản. (Ỡ ĐỨC)

giới thiệu

những cây bút tuổi ngọc

Đáp lời mời của TN, từ số kỷ niệm Đệ Tam Chu Niên, bạn ngọc đã gửi về tôi tập những phiếu giới thiệu Cây Bút Tuổi Ngọc. Thư ký Tòa Soạn đang đánh máy sẵn những câu phỏng vấn để gửi tới các bạn ấy. Nếu kịp thì từ TN số 138 bạn ngọc sẽ được theo dõi một cuộc nói chuyện rất lý thú, điều mà tòa soạn mong mỏi từ lâu là, nối được một vòng tay ..nhỏ nhỏ với tất cả các cây bút TN. Các bạn đã gửi Phiếu giới thiệu tới hãy sửa soạn một bài đặc ý nhất của mình để kèm theo. Cuộc giới thiệu này sẽ kéo dài liên tục cho đến cây bút thứ 1000.

nhắn tin mùng mán

Từ Sách Bạn Ngọc đã đến lúc rất muốn chiêm ngưỡng địa chỉ mới nhất của bạn. Hãy liên lạc gấp bằng địa chỉ của Tuổi Ngọc (ĐTL)

tóc tiên

Mong manh như giọt nắng vàng
Tóc mây buông xóa ru hàng vai nghiêng
Gió nâng niu sợi tóc tiên
Yêu em yêu dáng ngoan hiền bé xinh
cúc vàng

Theo xe về ở phố người
Áo cơm giờ với tiếng cười mang mang
Chiều lên nhớ áo em vàng
Qua trường nhớ khóm cúc vàng nhà ai
VŨ TĨNH

hình như đá khóc

Tôi ngã ngựa bên dòng sông lá úa
Chim bay rồi để đá khóc rừng xưa
Nhánh sông lơ bời chưa đầy vết nhớ
Ôi quật què nửa trái đất thiếu sơ

Người có nhớ thuở ven rừng hồ núi
Tình mệnh mộng hoa đại cổ hiền
Tôi hong lại nửa khoảng đời âm khói
Giữ linh hồn bên bếp lửa tình em

Vàng lạnh hết những bài thơ áo ấm
Vườn lãng quên giờ nhớ tóc mai người
Lúc xa nhau mới hay lòng mất mát
Một chút gì nặng nặng ở trong tôi

Lúc xa người hình như tôi có hát
 Những lời gì không nhớ (dù chẳng quên)
 Lúc xa người hình như đá khóc
 Rất âm thầm nên thật lẻ loi,

DÃ HẠC PHẠM QUÊ CHÂU

giọt lệ ngậm ngùi

Ngày ta về ba mẹ sầu ở lại
 Trong mắt người gợn một thoáng mây che
 Gió im hoi, sao lạnh cả đường về
 Tình chưa nhạt chùng nghe lòng chẳng thắm
 Ngày có người bên ta, gần lắm
 Những nụ vui chưa trở ngát vườn buồn
 Vòng tay quàng không xiết chặt nhau hơn
 Mỏi say đắm ngập ngừng lời chim sẻ
 Ta ao ước hôn người dù rất khẽ
 Mai có xa và người chợt đổi lòng
 Cuộc tình rồi như những sợi sắc không
 Chưa đủ quện trong hôn sương khói mộng
 Ngày ta về có người đứng ngóng
 Rừng cây che áo lộng đôi tà
 Tay trong tay run từng nhịp thiết tha
 Người ở lại, ta về... chắc hết
 Lòng ta hẹp sao đứng sầu núi biếc
 Người ngây thơ ta chẳng dám chia cùng
 Bởi thương ta người đánh mất mùa xuân
 (Mùa xuân đợi trong hồn thiếu nữ)
 Buổi chia tay, người ời thổi đu
 Gửi chi nhau giọt lệ ngậm ngùi
 Ta bảo người hãy gắng làm vui
 Người bảo ta cô quên đi nhé.
 JALAU

trang điểm

Mười tám tuổi rồi mà chả biết «điểm phấn tô son», rửa có kỳ quặc không hở? Khi có anh chàng hỏi mình có thích và biết trang điểm không và nếu biết thì vào lúc nào và những dịp nào», nghĩa là rằng? Phải trả lời ra làm sao đây?

THY AN (Huê)

Khi một người con gái biết điểm phấn, tô son là lúc máu hồng hồng nhiên trên má, trên môi cô ta bị son phấn «đánh bại». Nếu, mười tám tuổi, cô ta vẫn chưa biết điểm phấn, tô son cô ta thật hạnh phúc. Xin cho cô ta được hạnh phúc mãi mãi với những tháng năm đẹp nhất đời cô ta. Và, chẳng có gì «kỳ quặc» hết trơn. Thi sĩ Thái Can. (ông này «tiền chiến» đây nhé, đã làm thị trưởng Đà Nẵng một dạo) khuyên một vũ nữ thật thà bằng hai câu:

«Em nên điểm phấn tô son lại, Ngạo với nhân gian một nụ cười». Thi sĩ Vũ anh Khanh trách cô gái thành phố ưa tô điểm nhan sắc: «Hỡi cô con gái đô thành nội, Ai điểm trang mà em phấn son»? Thi sĩ «mầm non văn nghệ» khác thì lo ngại: «Trang điểm làm chi cho tẻ tái linh hồn, Tôi sợ quá nếu chiều mai cô thôi học». Văn văn... Sáu câu thơ trên là ba trường hợp trả lời. Phấn son mau làm già con người, làm hư hỏng da, hiệu theo nhiều nghĩa. Nhưng lâu lâu, điểm phấn tô son phơn phớt đề dự tiệc cưới thì không sợ «già tâm hồn» đâu.

tro tàn

Thư chàng gửi cho Dung chỉ có một nắm tro tàn là nghĩa gì hở Ngọc thân ái? Dung thắc mắc quá đấy.

DUNG (Qui Nhơn)

Có chi mà thác mắc. Chàng muốn làm anh hùng Trần Khánh Dư đây. Nghĩa là, chàng chông đầu hôi, xằng nhót tăng giá, chàng tách khỏi sự lệ thuộc nhiên liệu, chàng lên rừng đốn củi đốt than. Cũng có thể, chàng muốn em thuê cuốn *Tro than* của văn hào Nguyễn Đình Toàn đọc chơi xem tro than nó có giống tro tàn ! Khi các chàng bấy trở lăm cằm, tốt nhất, các nàng nên cười, cười càng nhiều càng tốt.

tình kính cận

Người ta bảo mình đôi kính với người ta (cả hai cùng «cận nặng») thế là thế nào ? Và khi người ta nhìn mình, mình nhìn trả lại (tám mắt nhìn nhau) có sao hông ?

ÉN TRẮNG (Đà Lạt)

Thế là thế này : Ta thường nhắc đi nhắc lại câu nói cũ rích và hoa hòe : Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn. Mắt nhìn mắt là... cửa sổ nhìn cửa sổ. Mắt cận nhìn mắt cận là bốn cửa sổ nhìn bốn cửa sổ. Anh chàng gạ em đôi kính cận vì anh chàng muốn biết kính của em có độ nhìn chính xác để thấu rõ được những gì bên trong cửa sổ của anh chàng không. Em đừng đòi. Hãy để anh chàng tưởng

tượng. Lý do nữa, chớ để ai hiểu rõ tâm hồn mình, cứ mơ hồ thôi, mơ hồ mới đẹp chứ rõ rệt sẽ giảm đi tám mươi phần thơ mộng. Khi người ta mơ mộng, người ta quên cặp kính, dù kính râm, kính cận hay kính... lão ! Khi hai người yêu nhau bị cận thị cả hai mà nhìn nhau không sao cả, có điều nên đứng gần kéo nhìn gà quá cuộc.

giải thích

Vì duyên nợ gì mà người nào yêu H. đều mang vấn T, cá. Tại sao vậy hở chị Ngọc ? Giải thích giùm H đi.

HUYỀN (Saigon)

Em không nói rõ bao nhiêu T. Thí dụ «ba tẽ» nhé ! Và thí dụ thì đừng nghĩ tới «xúc xích» ! T thứ nhất là *tiền*. T thứ hai là *tài*. T thứ ba là *tình*. T thứ tư là *tu*. T thứ năm là *tử*. T thứ sáu là *tuyệt*. T thứ bảy là...*tự tử*... T thứ ba nên đứng trước T thứ sáu để thành *tình tuyệt*. Tình tuyệt đẹp hay tình tuyệt vọng vẫn đẹp và là tình để nhớ. Không có thể giải thích nổi. Hãy tự chọn T cho đời mình.

TIKA

THỎ ƠI

Anh chàng dễ thương quá chừng. Đó là ý nghĩ của tôi về hân. Anh chàng cận thị áo xanh hôm đầu tiên hai đứa đụng đầu nhau ở HVM. Đúng như thế đó, (tôi muốn nói rằng hai cái đầu đã đụng nhau thật). Ổ không phải cái trán của tôi cụng vào mũi anh chàng. Buồn cười dễ sợ, kính lệch đi và mắt thì trợn lên (sao mà to và dễ ghét làm sao). Không hiểu vì có gì tôi lại vô ý vô tứ đến thế. Thôi nhớ ra rồi, ngày hôm đó vì bận cãi nhau với mấy con nhỏ bạn tôi mà tôi đã đèn trường thật trẻ. Anh chàng ngớ ngẩn đứng ngó tôi trần trần (may quá, hôm đó tôi mi-nhon lăm cơ). Đèn khi tôi nhìn tập vở đồ tung dưới chân, hân ta mới cúi xuống nhặt hộ.

— Xin lỗi cô (ôi cái giọng cũng dễ thương nữa).

— Ổ, lỗi của tôi chứ Chuông vào học chưa anh.

— Khá lâu cô ạ.

— Chết, trễ quá. Cảm ơn và xin lỗi anh lắm.

Tôi bỏ chạy nhanh về phía cầu thang trong khi anh chàng nói với theo.

— Mong được gặp cô khi khác.

Thế là từ hôm đó tôi bắt gặp tôi cũng điệu góm. Đi học tôi soi gương kỹ hơn, cẩn thận và ý tứ hơn một chút. Anh chàng học cùng giờ với tôi thế mà tôi nào có hay ! Ổ mà cũng lạ ghê nhỉ. Rõ ràng hôm đó anh chàng từ trong trường đi ra cơ mà. Sau này quen nhau anh chàng mới giải thích :

— Có gì đâu, anh có cái thói đấng trí không chịu nổi. Hôm đó leo lên hết ba cái thang lầu anh mới nhớ ra tập vở còn bỏ quên trong xe, thế là lại leo xuống và đụng đầu với em.

Ồi giờ ơi, người chi dễ sợ đi học mà bỏ quên tập thì không biết nói làm sao nữa.

Anh chàng cũng có tên gọi đàng hoàng nhưng có bao giờ tôi mở miệng nói cái tên bỏ mẹ đặt cho, mà bằng một tên gọi mới thật dễ thương và thật xứng với chàng : Thỏ của tôi.

Ồi anh chàng giầy lên như con gái. Khi lần đầu tôi gọi : Thỏ ơi.

— Anh thề này, đường hoàng một đàng râu ria mà em gọi anh như vậy thì chết anh rồi.

— Ai biểu anh bỏ như thỏ làm chi.

Anh chàng có chiếc xe hơi cà tàng nhưng mà tôi ưng làm sao chỗ ngồi cạnh tay lái (dành cho mình em thôi Thỏ nhé).

Thỏ của tôi cũng ghê lắm. Ngồi trong xe mà mắt thì đá lông nheo tứ tung. Tôi tức ghê nời. Có khi tôi chồm sang giật phăng cái kính:

— Ê, nhìn em rõ chứ, em cất kính nhé.

— Bỏ bỏ anh rồi, làm sao anh lái xe đây cưng.

— Nhưng em lái cho.

— Thôi mà, trả kính cho anh, bé.

Ồi, anh biết tẩy em rồi phải không, Thỏ ? Làm sao mà anh gọi 'bỏ' dễ thương quá vậy. Tôi đưa kính cho anh chàng và điều này làm tôi xúc động ghê gớm : thỏ nắm cả tay tôi lẫn kính. Tôi quay lại và bắt gặp đôi mắt to của thỏ. Ồi thỏ ơi, mắt anh có cái gì trong đó không mà sao tim em rung thê.

Tôi cảm động và xí hỏ quá chừng :

— Ê, bỏ tay em ra.

— Không, em hư và lì quá anh phải phạt em mới được.

— Ồ có anh thì có. Em đầu kính là vừa.

Anh chàng cười bằng mắt và tôi thì muốn ngã lăn ra xiu.

Thỏ Thỏ ơi, anh thương em bằng em thương anh không?

Ngày sinh nhật tôi chàng chở tôi đi chơi vòng vòng từ rạp ciné đến quán cà phê, cả những con đường nhiều cây nữa. Và cuối cùng chàng nói nhỏ vào tai tôi : Quà cho em chính là trái tim anh đó bé.

Thỏ ơi, Thỏ ơi, hãy cúi xuống, em muốn hôn anh một cái ở trán.

TIKA

nỗi buồn
của quỳnh

trần nguyễn
dao ca

Buổi sáng, hai giờ học chót được nghỉ vì ông H. dạy Lý hóa bệnh. Cả lớp la to khi bà giám thị báo tin. Tôi xếp lại những sách vở vào cặp rồi bước xuống bậc thềm tam cấp. Đứng chờ nhỏ Quỳnh dưới gốc Phượng. Nhỏ Quỳnh vẫn thường điệu uên hay đi chậm, quá là tí điệu trong quyền xì trum mà tôi vẫn thường xem khi thằng Khoa em tôi mua về.

Bóng nhỏ Quỳnh đi tới.

— Quỳnh, mi nói gì mà lăm thắm trong miệng thê.

— Nói mi đi gì mà chậm quá. Hôm nào cũng để bao tử của ta lên cơn sốt cả.

— Mi thật.

Hai đứa yên lặng đi bên nhau giữa hàng me xanh lá chum vào nhau với những lời tình tự. Tôi nghe thoáng nỗi buồn vương trên mắt từ ngày nào. Có lẽ từ dạo bóng hạ chập chùng lay động trên nóc cao của ngôi nhà nguyện và lúc cơn mưa chợt rơi trên ngọn cao thành phò chỉ để lại những bóng mưa vỡ tan trên đường đèn trường mỗi buổi sáng. Tôi sắp từ giã mái trường sau bảy năm kỷ niệm học trò đầy ngần kéo. Ừ nhỉ ! Mình phải xa trường cho dù lòng không mơ ước, chỉ ước mơ được nhìn mãi tà áo trắng dưới sân cờ thuở nào.

Đang miên man với ý nghĩ bỗng có tiếng huýt sáo và âm thanh chiếc xe P.C chạy vụt qua, tôi chỉ thoáng thấy đôi mắt và nụ cười còn gửi lại.

Nhỏ Quyên lên tiếng :

— Chạy cái chi mà nhanh quá rồi còn huyết sáo nữa, có hôm nào rần theo vào nhà cần cho bố ghết.

— À mà Quỳnh ơi khi nãy ta thấy anh chàng ngồi phía sau nhìn mi cười.

— Bậy nào. Nhìn mi thì có.

Và tôi bỗng chợt nhớ nụ cười đó sao giống nụ cười mà anh chàng lính thủy vừa mới dọn về ở cùng cư xá với tôi, vẫn thường nhìn tôi cười mỗi khi đi học về.

Tôi và Quyên chia tay nhau ở ngã đường, bước vào ngõ tôi lại nghe tiếng huyết sáo khiến những bước chân tôi bỗng dừng cuồng quít.

Về đến nhà, chờ ba đi làm về, rồi cả nhà vào bàn cơm. Thăng Khoa bỗng lên tiếng.

— Ba ơi, ba bảo chị Quỳnh thay con cắt bông giấy đi, con chiều nay bận đi học.

Ba hỏi.

— Sao hôm nay lại đi học buổi chiều.

— Giờ bắt thường mà ba.

Ba nhìn tôi như hỏi ý. Nếu như hôm qua thằng Khoa bày tỏ thì có lẽ tôi đã trả lời.

— Ý đâu có được, năm nay con học thi cơ mà.

Hoặc :

— Trời nắng như thề mà bảo con làm là nhức đầu trở lại. Thằng Khoa nó là con trai nó quen.

Nhưng hôm nay thì tôi nói.

— Được rồi để chị làm dùm cho, mà nhớ chỉ một lần này thôi nha. Vì tiếng huyết sáo và đôi mắt khi sáng có phải ? Tôi trầm nghĩ.

Thằng Khoa cười tít mắt.

— Hôm nay trời chắc mưa lớn, nhờ chị Quỳnh làm dùm em.

Tôi giả vờ trờ mắt nhìn nó:

— Không làm à.

Mẹ tự nãy giờ im lặng bỗng nói.

— Quỳnh làm cái chi mà trờ mắt dữ thế. Con gái gì mà...

— Ai bảo nó ghẹo con làm chi.

— Thôi ăn cơm cho xong. Ba nói.

Ăn cơm xong, tôi nhắc chiếc ghế và cây kéo ra sân leo lên ghế cắt những nhánh của ngọn bông giấy leo mất trật tự. Đang cắt thì tôi bỗng thấy tờ giấy trắng nho nhỏ được ghép lại dài trên giàn hoa nổi bật giữa màu xanh của lá. Tò mò, tôi với tay nhặt và đọc hàng chữ bên ngoài.

«Nhờ Khoa đưa dùm cho chị Quỳnh lá thư này nhé. Ngày mai lại nhà anh dẫn đi xem đá banh kỳ này hay ghê lắm». A ! thì ra anh chàng này biết tính ham xem đá banh của thằng Khoa mà dụ khị. Tôi bật cười với ý nghĩ đó.

Thằng Khoa hỏi vọng ra.

— Gì mà cười vậy chị Quỳnh.

— Chị có cười bao giờ đâu.

Tôi đọc tiếp bên trong.

Quỳnh,

Khi sáng tình cờ qua trường Quỳnh học, nhìn dáng Quỳnh đi giữa hàng me lòng tôi xôn xao như chiếc lá vừa chao đi một lần. Dễ thương ghê, cho Hải làm quen nhé Quỳnh.

Rất mong,

Hải

Chữ ký anh chàng này bay bướm thật hơn cả chữ ký của nghệ sĩ mà nhỏ Châu trong lớp tôi vẫn thường đưa bọn tôi xem. Tôi trầm nghĩ thế nào ngày mai vào lớp cũng trao cho nhỏ Quyên xem. Tôi đã từng nhận được nhiều lá thư tỏ tình rất làm ly bì đất của những dân húi cua trong cours. Anh văn mà tôi và nhỏ Quyên đang theo học. Nhưng nhận rồi đột sau khi ghé mắt nhìn vào. Nhỏ Quyên thường nói.

— Cái gì thì không được, chứ gởi thư thì tao cứ nhận vì tao nghĩ những lá thư này vô tội và mi à !

Nhưng hôm nay tôi bỗng thấy băng khuâng khi đọc những dòng chữ này. Bị khói phượng phi đã giăng trong mắt tôi rồi chẳng và tôi cảm thấy lo sợ. Tiếng mẹ gọi khiến tôi giật mình trở về thực tại.

— Xong chưa Quỳnh, nắng quá rồi thôi vào đi.

— Dạ vừa xong đó mẹ.

Đem ghế vào nhà tôi cắt lá thư vào lớp quần áo đoạn leo lên giường nằm ngủ. Những thắc mắc về lá thư làm tôi nhức đầu và thiếp

đi lúc nào không hay.

Buổi tối ra ngồi trên băng đá học Vạn Vật cõ nhét vào đầu thì tiếng đàn trên phòng Hải vang xuống chừng như đề tôi nghe. Bài hát loáng thoáng với tiếng gió hình như của Trịnh Công Sơn tựa là Như cánh vạc bay. Thề là đêm đó tôi chả học được gì.

Rồi những ngày liên tiếp qua với những lá thư trên giàn hoa, tôi vẫn thường cắt vào tủ như những thương yêu một thuở yêu màu lá.

Buổi trưa đi học về, thằng Khoa đã vội kéo tôi vào phòng nói.

— Anh Hải hỏi sao hôm qua chị không ra sân. Anh ấy gửi chị bức thư.

— Đem trả lại đi.

Tôi gắt với thằng Khoa khi nhớ lại ban sáng tôi gặp Hải và nhỏ Ngọc ở 12 C đi trên đường H.V.

Mặt thằng Khoa sụ xuống khi bị tôi gắt trông thâm nảo và tội nghiệp như khuôn mặt tôi khi sáng.

Tôi dịu giọng.

— Thôi đưa đây chị. Nhớ đừng cho ba mẹ biết.

Tôi viết thư kèm với bức thư trả lại cho Hải rồi đem lên giàn hoa vì tôi nào Hải cũng lấy thư bằng những cây thật dài có móc ở đầu. Tôi đã đọc thật kỹ.

Anh Hải,

Đừng viết thư nữa và cũng đừng chờ, không trả lời đâu.

Quỳnh.

Và bỗng tôi nghe môi mình mặn.

Trưa hôm đó vừa ra khỏi cổng tôi đã thấy Hải đứng dưới gốc me bên cạnh chiếc xe P.C. May là nhỏ Quỳnh nghỉ học không là dị ghê. Tôi vẫn làm như không thấy cúi bước đi.

— Quỳnh. Hải gọi.

— Quỳnh. Tiếng gọi lớn hơn.

Tôi đành quay lại.

— Bộ khùng hả.

— Sao mà khùng.

— Sao viết thư nói kỳ vậy.

— Sao kỳ thì anh biết đó.

— Anh có biết gì đâu.

Tức quá tôi nói:

— Chứ sáng hôm qua ai đi với Ngọc trên đường H.V.

— À ! thì ra vậy. Hải cười. Anh đi mua sách tình cờ gặp Ngọc nhờ chỉ nhà Quang chứ có gì đâu. Vậy mà cũng làm anh hết hồn.

— Thật không đó ?

— Thật không tin Quỳnh hỏi Ngọc thử xem.

Tôi cười làm hòa:

— Đi uống nước Quỳnh nhé.

— Thôi để Quỳnh về. Năm nay thi mà tại anh làm Quỳnh chả học được gì. Rớt là chết với ba mẹ.

— Đi lần này thôi.

— Thôi.

Năm nì mãi không được Hải phóng xe đi thật nhanh.

Sáng nay vào lớp với nỗi buồn vô cớ, vừa ngồi vào bàn thì nhỏ

Quỳnh nói :

— Quỳnh ơi, hôm nay có tin vui mi ạ.

— Tin gì thế, thấy H. nghỉ nữa hả ?

— Ham nghỉ lắm. Biết mà.

— Chứ gì thế ?

— Có thư.

— Của ai ?

— Của mi chứ ai.

Nghĩ là thư văn vợ, tôi nói:

— Đưa đây. Làm bộ bí mặt hoài.

— Mi bao ta một châu bún bò với đá đậu đi.

— Không đưa thì thôi. Không cần. Tôi làm mặt giận.

— Thôi nè mi. Nhỏ Quỳnh nói và đưa lá thư. Tôi mở ra. Thư của Hải. sao kỳ vậy ? Tại sao Hải lại nhờ Quỳnh đưa thư. Tôi đọc thư với nỗi thắc mắc dâng cao. Trong lúc nhỏ Quỳnh nói:

— Vậy mà cứ đầu hoài.

(xem tiếp trang 52)

CƠN MƯA NGÀY NÀO

Nếu còn một chút buồn nào đó chính là những gì êm ái đã ra đi, đã trở thành kỷ niệm dù rằng kỷ niệm đớn đau. Hôm nay trời mưa phù, một nửa thành phố chìm lẫn trong sương mù, làm con đường ẩm ướt và cây cỏ bỗng dễ thương chỉ lạ. Ngôi trường cũng chìm trong cơn mưa, hàng thông rủ xuống dần dần trường mà ông M-M. bảo rằng nơi đây khá thơ mộng. Em vẫn lang thang trên con đường này, một mình cũng như một con còng nhỏ nên bãi cát mềm mọng.

Những cơn mưa mùa hạ thật là bất chợt, chợt đến rồi chợt đi không định chừng làm ướt cả vạt áo dài, của em. Hì hơng mùa hạ thoang thoang ở bên khung cửa lớp làm lũ học trò có vẻ mệt mỏi lắm và thấy cũng như trò, nào khác. Chẳng có buổi học nào sau kỳ thi cả nguyệt mà bọn giáo sinh như tôi chăm học cả, là hết ám t như lũ học trò nhỏ không bằng. Chúng chuyển tay những lưu bút dày cộm, chúc nhau thật nhiều. «Sướng nhé, vui luôn nghe» Nhớ tới nhà tao chơi nhé. Còn biết bao là câu nói nữa những buổi chiều cuối năm buồn muốn khóc, dù muốn dù không cũng phải chấp nhận, làm sao bạn bè chia xẻ cho em, có lẽ bạn em cũng mang một tâm trạng như vậy ngày cuối năm bằng đèn thoi đánh phân và cũng là ngày khép lại những cuốn vở xinh xinh. Thấy cũng trở nên hiền hòa hơn trước. «Sao các chị, các anh ôn thế nhỉ ?

Sang năm lớp này phải lo chủ điểm trước đi» ừ. Chủ điểm, chủ điểm là gì nhỉ, em chẳng hiểu câu nói này, vì với một môn quá lạ với em từ trước cho đến nay.

Ông thầy vẫn hiền hòa căn dặn «Các anh chị phải đăng hoàng từ từ không nên như năm này dù sao các anh chị cũng đã lớn và cũng sắp ra đời». Hình như ông thầy muốn trở thành một đại triết gia chăng ? Em nhủ thầm như thế, thì từ ngày nhập học ở nơi này tất cả đều xa lạ, nhớ hồi mới nhập học vị giáo sư hướng dẫn bảo rằng «Các anh chị vào đây không phải để học, không phải để giỡn mà để làm người lớn, một người hướng dẫn, dẫn dắt các bạn đàn em sau này». Lời nói của vị giáo sư đã làm giảm sự ồn ào và một vài góc bàn hình như có tiếng «xi» thật là dài. Còn nửa tiếng anh áp trưởng phát biểu về lý do của các giáo sinh chọn nghề gõ đầu trẻ, em có vẻ mệt mỏi nên không đầu móm, ngồi im để nghe họ phát biểu, nhưng anh áp trưởng khôn thật, anh ta không tha cho em mà la toáng lên :

— À còn chị ấp phó kia sao im vậy ? Nói đi chứ.

Miền cương em đứng bên long trọng phát biểu ý kiến :

— Thưa thầy, thưa các anh chị sớ dĩ tôi theo cái nghề gõ đầu trẻ này là vì tôi thấy tôi có vẻ thích hợp với nghề này, lý do thứ hai là bởi vì tôi yêu trẻ và tôi cũng muốn... kiếm tiền nuôi sống tôi nữa. Lời nói của em có vẻ đùa giỡn một chút nhưng đủ làm cho cả bọn giáo sinh vỗ tay ầm ầm. Đáng lẽ em đã nói em chọn nghề dạy học là vì em sợ... ề chồng, bởi vì người ta quan niệm rằng học thấp thì người ta chê mà học cao thì người ta với không tới. Nhưng từ ngày vào học ở đây em chưa chọn được một người nào để làm đối tượng, nghĩ ra cũng mắc cười thật toàn là dân ở xứ Quảng và dân Tuy hòa, người chi mà cao đoan hậu, các con bạn em cứ bảo vui ghê Mai nhĩ, chi mà con trai lớp mình đầu đuôi đo được có 9 tấc. Rồi người cao miêng răng hồ, người thì đen chẳng có anh nào được.

Thế mà bọn giáo sinh nam vẫn lên giọng bảo với bọn em «trái chanh tuy nhỏ mà chua, Lây chồng Sư phạm là vua trên đời». Không biết tên nào đặt ra hay đấy chứ. Bọn con gái em không chịu thua trả đũa lại «Củ lang tuy nhỏ mà bùi. Lây chồng mô phạm lây thẳng củi còn hơn» Nói

cho vui miệng vui lòng chứ chẳng lẽ chúng tôi phải kết thân, với mấy anh chàng đó. Nếu lấy nhau rồi chẳng lẽ lấy mấy bài hát cộng đồng mà hát ru con ngủ hay sao. Cách đây mấy tháng con bé Mỹ được mang hiệu Mỹ con bị bọn em chọc làm hân đó mặt. Ờ Mỹ bộ mi định thật à, bộ mi với Minh định lấy mấy bài hát cộng đồng ra ru con ngủ ày hả. Cô bé ngược chín người, bọn tôi không tha mà còn tấn công tới tập. Mỹ, mi nên nhớ rằng cô giáo mà ưng thầy giáo thì đề ra... ma giáo đây nhé. Cậu nói đó bọn tôi đã ăn cắp vặt của GS. G. đem vào truyền khẩu trong lớp anh chàng Minh ở đây bên kia nghe chúng tôi kêu «Mỹ» nên quay lại, nào ngờ lời nói của bọn tôi làm cho anh chàng đó mặt.

Trên bục gỗ vị giáo sư hướng dẫn vẫn còn nói. Có thể khóa của các anh chị sẽ được đổi đi vào trong Nam. Bọn giáo sinh nghe chưa rõ người đứng người ngồi làm mất sự im lặng của lớp. Vài ba cái miệng đua nhau hỏi. Vào trong Nha trang, về miền Tây dạy hồ thầy. Không về Quảng hả thầy. Minh xin chuyển được không, ôi thôi sáu mươi ba cái miệng làm muốn vỡ lớp học, đến nỗi ông thầy lấy tay vỗ rầm rầm trên mặt bàn. Xin các anh chị im lặng, đầu sao các anh chị cũng đã lớn và sắp ra trường ra đời. Lời nói đó đưa em vào sự thật hơn, hay nhĩ mới ngày nào đó mà nay mình sắp làm người lớn, sắp làm cô giáo đứng trước một lũ học trò tíu tít như chim non cùng với bảng đen phấn trắng. Rồi từng ngày hai buổi đi dạy để nhìn xuống thầy lũ học trò của mình ngày một lớn dần theo thời gian. Ngán ày cũng đủ làm cho em yêu cái nghề gõ đầu trẻ này ghê lắm. Khi xưa còn ngồi ghế trung học bỏ mẹ em cứ mong cho em giặt xong mảnh bằng tú tài hai rồi cho em vào Sài Gòn học ngành dược nhưng khôn nỗi em không thích đi, không thích xa lìa cái thành phố nắng nhiều mưa ít này. Em cứ nằng nặc đòi ở lại. Anh Minh bảo em con nhỏ ngu thật bỏ mẹ cho đi mà không đi, làm bộ hoài. Em nói sùng cự lại. Thì anh đi đi em chẳng ham nha sĩ, bác sĩ như anh đâu. Nha sĩ vắn răng người ta lấy tiền ày à. Ờ ời em sợ mất đức lắm anh ời. Anh Minh trở ngay vào đầu em. Làm bộ đức với diệc, Đức Thánh Trần thì có đây. Lớn lên nhỏ sẽ thấy cái bằng như anh bây giờ. Vừa đi anh vừa huýt gió theo điệu nhạc «Thà là giọt mưa» mà anh thường bảo «thà là vắn răng chó hơn sạch túi, thà là vắn răng chó hơn sạch túi» khi đầu bỏ em quyết

liệt lắm, nhưng sau vì lời nói của mẹ: Thôi thì mặc con ông ạ. Học ở đâu lại không được, và lại nó là gái tôi cũng không muốn xa nó tí nào. Thề là em được ở lại. Ngày khai giảng anh Minh chở và bỏ em ngay cổng trường. Em đi vào bờ ngõ làm sao và ngại ngừng với phong cảnh ở đây. Chỉ nhìn được kịp chữ Nhất Niên 4 thì chuông vào lớp các giáo sinh đua nhau đi vào. em là kẻ sau cùng đi vào lớp thì vị giáo sư hướng dẫn cũng vừa bước vào, bước lên bục gỗ. Xin các anh chị giáo sinh yên lặng... Giáo sinh, hai tiếng đó lạ hoặc đời với em. Em quanh quẩn tìm kiếm bạn bè thử có đứa nào vào học ở đây không. May cũng có chừng bảy tám đứa chúng mỉm cười với em. Giây phút đầu làm em bớt lo sợ. Thời khóa biểu được vị giáo sư biên ở trên bảng. Sáng thứ hai, hai giờ đầu học vận dụng khoa học, hai giờ sau sư phạm lý thuyết. Giáo dục cộng đồng, Luân lý chức nghiệp, tâm lý giáo dục, toàn là những câu quá xa lạ (nhưng giờ quá quen thuộc đời với em).

Ra chơi em cùng lũ bạn cũ ra câu lạc bộ, để giải tỏa sự buồn tỉnh của các anh kiên trong bụng. Lũ bạn năm xưa mờ mắt ngạc nhiên khi thấy em ở nơi đây. Chúng bu quanh em như em bé đòi quà mẹ ở chợ về, Nghi Đông hỏi «Sao mi không đi SG, nghe nói mi vào đó mà. Em cười cười. Đầu có, chỉ là dự định thôi chứ ta không thích đi. Tụi nó bu quanh hơn. Sao kỳ rứa hè, chắc có chuyện chi nữa hì. Bộ cũng bỏ không cho đi hờ. Bao nhiêu câu hỏi làm em nghệt thờ không nói được lời nào, nhỏ Bích Ty hay lay tay em. Nói đi chứ sao mi im vậy. Em bảo mi không thấy rằng tụi mình ồn như cái chợ sao. Nhỏ cười gật đầu ừ nhĩ ồn quá làm sao nói mà nghe được. Rồi Bích Ty giơ tay lên nê các chị im đi chứ để nghe bạn ta nói chuyện chứ. Bao nhiêu cái miệng la lên bảo nói đi nói đi. Em làm bộ trịnh trọng lắm. Thừa qui chứ vị bởi tôi học ở đây không phải là có chuyện chi, không phải ông bố không cho đi mà ngược lại, tôi chọn dạy học là vì tôi yêu trẻ và xin nhận nơi này làm quê hương. Tụi bạn bùm miệng cười vì lời khôi hài của em. Và chúng còn tặng cho em một biệt hiệu mà nay em vẫn còn giữ chức đó, muốn biết em thì cứ hỏi «Bộ Trưởng Bộ Thọc Lét» chỉ chọc cười cho người. Ôi bạn bè em là thế ày, đứa nào cũng dễ thương quá, cũng dễ ghét quá. Rồi đây ngày tháng cũng trôi xóa hết mọi tình thân trong đời sống và ngậm ngùi khi thấy rằng bạn bè ngày một rời xa, không

nhưng mà duyên tiếc ngày tháng rong chơi và hồn nhiên, để nhìn thực tế. Mà thực tế thì quá xa với mộng mơ thì thử hỏi làm sao không tiếc nuôi được nhỉ?

Chiều nay giờ GDCĐ giáo sư cho chơi suốt hai giờ, bọn giáo sinh nam có vẻ ưa thích lắm, nào hút thuốc, ngồi tán gẫu và nhìn chị giáo sinh. Em không buồn màng tới, nhìn ra bầu trời, ngoài trời mưa những cơn mưa mùa hạ. Hai giờ qua thật nhanh, giá mà chúng tôi học thì có lẽ lâu hơn nữa, bao giờ cũng thế, vui chơi thì thời gian qua mau. Chuông đổ, đám giáo sinh đua nhau chen lấn xô đẩy chạy ra cổng. Ra khỏi trường thì có xe lam đậu ngay ở đó để đón khách, ở cái thành phố của em có nhiều cái thích ghê lắm, hề giờ tan học là có vài ba chiếc xe đậu để đưa đón lũ học trò mà khỏi cần chờ đợi về đền nhà mà trời vẫn chưa dứt mưa. Ở đây thường hay mưa vào buổi chiều. Mưa đến hạ về làm em nhớ Đan thêm, vì đối với em mùa hạ là một mùa mới cho đời em, mùa mà em nhận thêm một chút tinh thần trong cuộc sống. Và viên đá tình cảm quảng xuống hồ làm mặt hồ chao động. Ly là bạn thân của em vẫn hay giúp Đan gặp em. Và ngày tháng vẫn êm đềm trôi qua. Đan đã đi du học ở một nơi xa.

Đan yêu dấu, buổi sáng mai đi tới trường em thấy mùa hạ đã về sau cơn mưa, thề mà một năm rồi Đan nhỉ, nghe thời gian đâm thắm và nhẹ nhàng chi lạ. Tối hôm qua nghe tiếng sóng vỗ rất đều đặn và em mơ hồ thấy anh gửi cho em một bức thư. Sáng vào lớp đang học giờ LLCN con mắt phải bỗng giật giật, nhớ Bảo My bảo rằng em sắp có tin. Em không tin, về nhận được thư anh, mừng ghê Đan ạ. Cánh thư hỏi âm muộn vậy sao hồ Đan?

Ồi Đan có biết một phần hồn của em đã gửi kèm theo cánh thư trước cho Đan. Đan, em gọi tên anh, bóng mát một thời rồi có bỏ em mà đi không nhỉ? Em cầu mong xin là không.

Mùa hạ ngày nào năm xưa của hai đứa, mùa hạ năm này, em ở thành phố cũ còn anh thì đang ở một phương trời khác, nếu nơi em ở là ngày thì nơi anh ở là đêm và ngược lại em cầu mong ánh sáng và bóng tối không lỗi cuốn anh quên em. Mùa hạ đã về rồi đó Đan, mùa phượng nở, mùa của năm nào tình cờ bắt gặp ánh mắt trao nhau.

Nhận được thư Đan em mừng quá đỗi, không kịp ăn cơm em đã giờ ra coi. Trong thư ôi bao lời thương từ bên bờ đại dương xanh thắm gửi về đặt trọn niềm tin nơi em. Em, em vẫn còn bé tằm thường suốt đời, có gì đâu mà anh đặt hết niềm tin nơi em. Nói gì cho vui đi những ngày hè thương nhớ đây Đan? Sao trong thư anh không cho em biết ngày về của anh. Chắc anh muốn làm một sự ngạc nhiên chứ gì? Em đoán chừng hai tháng nữa thôi, phải không? Này Lan em quên nói cho anh nghe chuyện này chứ. Anh Phú bạn anh đầy được chuyển về dạy ở trường em, hình như cũng sắp dạy lớp em đây. Eo ơi, chắc anh quên em và chắc sẽ ăn hiếp em khi không có anh bên cạnh. Còn nữa, này sang năm em sẽ đi thực tập để tập làm cô giáo (oai không?) nữa: này chắc ngày về anh không nhận ra em đâu, hình như em xụt đi mấy ký Đan ạ. Thôi em chả kể cho anh nghe nữa đâu, em phải đi ngủ ngày mai còn theo bọn nhị niên để coi họ thực tập, mà bắt chước.

Đan, hãy nghĩ rằng em thương anh rất nhiều. Nhưng em cũng làm bằng viết thư cho anh lắm. Em đang co ro trong chiếc chăn hồng mà đắp lại kỷ niệm của tình mình đây Đan. Ôi tình mình thật là tình cờ và đi vào đời nhau rất nhẹ như cơn mưa ngày nào.

LÊ THỊ THÚY MAI

Các Công Chúa hãy biết tới một cuốn sách thơ mộng và ngọt ngào như biển mặt ủa vờ của Đinh Tiên Luyện:

ANH CHI YÊU DẤU

Những chữ viết trên lá cây ngọn cỏ, trên những cánh mây và trên những mảnh sao trời nghìn năm vẫn lung linh sáng.

BÌA TUYỆT VỜI • ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

chùm tigôn nhỏ

NGUYỄN THÈ TRINH

Bạn nhỏ,

Ta đã xa phở núi một sáng còn sương, nên lúc đó bạn còn ngủ vui trong chăn, còn cuộn mình như con mèo ướt. Ta xa phở núi, bạn nhỏ ạ, không phải muốn làm một hành trình cho quên ngày tháng, ta bỏ đi cũng như một câu chuyện tình, một giòng sông chia nhánh. Ngâm ngùi. Hụt hẫng phải không bạn nhỏ !

Ta nhớ lời nhỏ ngâm nga trong một đêm nào đó, quên mất, khi ta đang 'sầu tình' như nhỏ đã bảo.

Tình do tâm mà sinh

Có khi tình mất mà tâm còn động vọng

Đền khi tâm bình an

Thì tình kia cũng đoạn nối.

Nhớ mắt nhỏ long lanh trong đêm ấy. Môi cười và hàm răng. Ôi ! tại nhỏ ăn kẹo quá nhiều phải không, nhỏ ?

Nhỏ hay mắng ta sầu muộn như kiếp ốc, lãng mạn như gì gì ấy. Cái gì gì đó vượt quá ngôn từ và thời gian nên khiến đôi lúc nhỏ thấy ngán ngờ lạ lẫm khi ta run vai ôm mặt khóc, khi nỗi buồn nhỏ làm ta quay quắt khôn nguôi, bạn nhỏ, bộ lạ lùng khi thấy khói tình vương mắt, nhỏ không có nỗi nhớ xôn xao nên bạn nhỏ không vẽ cuộc đời bằng những bóng mây bồng bênh qua khung cửa lớp. Mây bay vô định,

bạn nhỏ, ngày tháng với nỗi vui không phai nên bạn chẳng bảo :

— Di Ni, buồn thú không ?

— Thú lắm, thầy C đã bảo «buồn là mùi vị là mặt ngọt» nhỏ không nghe sao.

— Thề cứ bảo «buồn như viên kẹo» đi. Nhỏ ạ, ta thích ăn kẹo chứ không thích buồn. Nhất là như mi.

— Sao vậy ?

— Ôm người. Ta cóc thêm buồn !

Giờ thì mùa mưa đã về. Phở núi với những cơn mưa bay bay buồn se thắt. Ta thương những cơn mưa sáng chiều, mưa làm lòng người mênh mang. Mưa ướt tóc, ướt áo em tan trường về nên mưa cũng buồn như giọt nước mắt ai kia đêm đó. Có một lần một thuở không xa, mưa về bất chợt sớm hơn định kỳ rồi kéo dài lê thê. Ở Pleiku, thành phố chỉ có hai mùa đông hạ. Mùa đông dài lũ học trò với áo len đủ màu. Mùa hạ về là cơn mưa thác lũ nên khiến lòng cũng buồn lây, những lúc đó, qua khung cửa lớp bạn nhỏ thường bảo với em rằng ông trời đang nhè, tí nữa mặc sức vọc nước, thú ghê. Nhưng cũng vào mùa mưa, người tình bỏ đi. Em không nắm giữ, không níu kéo người về. Bàn tay em chơi vơi rồi buông rũ như những giọt mưa trên cành lá còn sót lại sau cơn mưa. Mắt người cuộc sống buông xuôi đưa đẩy em bỏ mặc theo thời gian. Thành phố trở nên buồn hơn mọi ngày với em với những tình cảm muộn phiền rong rêu một đời yêu quý. Người ạ, em đang sống ở đây, phở núi quanh năm sương mù với bạn bè dấm dứa với bạn nhỏ biết muộn phiền. Bây giờ thì nỗi buồn không tha thứ một ai, trót để hồn chạy quanh độc mơ cao xa lắt phải không, bạn nhỏ, dù đó là bạn nhỏ cứng đầu như ốc sên của em.

Bạn nhỏ,

Khói đã vương mắt, vương môi bạn rồi đấy, biết không ? Một ngày nào ta còn bé ngây ngô, còn là Tiểu Quỳnh là Tóc Mây trong tam ca ba trái xí muội của thời xa lắc xa lơ. Nay bạn nhỏ chẳng còn là bạn nhỏ đơn thuần của ta nữa. Có một cái gì đó chính mình không định nghĩa được nó đến từ đâu và bạn nhỏ, bạn đã biết nỗi buồn, biết để lòng băng khuâng theo những bài hát trữ tình thương nhớ. Bỗng ai đã hiện về rồi đó, bạn nhỏ ?

tigôn hồng bé nhỏ.
 nở ở ngõ nhà anh.
 bé đợi anh ngoài đó.
 áo đỏ làm tâm hoa.
 bé môi đỏ.
 bốn mắt ta nhỏ nhỏ.
 bé tóc xõa.
 mắt nhỏ.
 áo đỏ.
 tigôn nhỏ.
 tigôn hồng.
 mình yêu bông hoa nhỏ.

Một bông hoa tigôn hồng cho bạn nhỏ để bàn tay ai tí xiu nằm
 trong nhau, mắt trong mắt, tay trong tay. Gió quyen tóc. Tóc quyen
 gió. Lời tình tự bay theo gió, gió hát lời tình ca.

Để rồi một ngày nào đó, không xa, hương xưa ngày cũ không tìm
 về nữa.

NGUYỄN THỀ TRINH

nguyên
 từ
 nguyên

• mai sau

Em về vạt áo bay nghiêng
 Giọt mưa nhỏ xuống linh thiêng một đời
 Chiều nay mưa đổ xuống trần
 Nghìn sau còn nhớ những lần bên em

mưa trên đôi cù

Cao nguyên mưa nhẹ ơ hồ
 Áo người thiếu nữ nên thơ dưới đời
 Vòng tay xin đợi hơn trời
 Mơ hồ còn thấy cuộc đời dưới kia.

NGUYỄN TỪ NGUYỄN

nguyễn thanh trịnh

trong khu vườn mùa hạ

Dưới bóng những cây xoài trĩu trái
 Và giữa đám bạn bè
 Nàng không ngớt nói những lời đùa nghịch
 Tôi say sưa ngồi im nghe tiếng nàng

Như loài ong say mật
 Trời tháng hạ quá menh mông
 Và gió chiều không thổi
 Mọi người đều mệt nhoài

Riêng nàng vẫn vui tươi
 Chỉ tay reo mừng rỡ
 «Con bướm vàng, con bướm vàng»
 Giống như một đứa trẻ

Tình yêu không đến với những người ngày thơ
 Nhưng hạnh phúc đã đến với họ
 Đây chính là lý do
 Ngăn tôi ngộ những lời yêu đương với nàng
 Dù tìm mình thức dục

gửi chiếc lá xanh
 trên đập lương sơn

Khi em lớn thì tôi đã già rồi
 Tóc còn đen nhưng hồn đã trắng phau
 Tim còn đập nhưng lòng đã mệt mỏi
 Biết đường tình ta có đuổi kịp nhau.

NGUYỄN THANH TRỊNH

như nụ
hồng xinh

LOAN MẮT TÍM

Mây trắng thân ái, năm đây thao thức và nhớ Mây Trắng thiết là nhiều. Nhiều như ngàn sao sáng ngoài kia vậy đó. Ơi ! Nhìn mấy vì sao và nhớ lại chuyện ngắn dễ thương Mây Trắng đã kể chuyện chàng chăn cừu xứ Provence của Alphonse Daudet. Và có lẽ, nếu rất thành thật với lòng là sẽ nhớ đến câu hỏi bằng quơ của Mây «An ơi, khi mà sợi tóc của nàng con gái rơi trên bờ vai của người con trai thì... thì nặng hay nhẹ hờ An ?...» «Mây ơi ! Cho đến bây giờ, Vy An mới tìm được câu trả lời. Sẽ rất nhẹ, như những sợi tơ hồng ràng buộc một cuộc tình dễ thương».

Và Mây Trắng ạ, sẽ rất đôi nặng nề như những xiềng xích, giam cầm hai cuộc đời ở hai bờ quanh hiu, mỗi cuộc đời sẽ mang một định mệnh lưu đầy và chẳng bao giờ nhìn thấy nỗi yêu thương chân thành tuyệt vọng của nhau. An đang khóc đây nè Mây ơi ! Vì định mệnh cho cuộc tình của chúng ta quá đôi buồn bã, quá đôi chia tan.

Ngoài kia trời đã sáng tỏ rồi đó Mây Trắng ạ. Thôi để Vy An lau nước mắt, chạy ra vườn hồng rong chơi một chút nghe. Vườn hồng đáng yêu ghê Mây Trắng ơi. Tơ trời làm long lanh những hạt kim cương dính trên chiếc áo hồng nhưng quá mới. Với tay, ngắt vội một nụ hồng thật xinh xắn cho riêng Mây Trắng đó.

Hoa hồng nằm ngoan thật ngoan trong tay và những hạt kim

cương tan vỡ quá đôi buồn phiền. Anh ngậm ngùi ghê nơi khi thoáng nghĩ, tình thân của chúng mình cũng mong manh như những hạt kim cương vừa tan vỡ. Thật tội nghiệp cho An, vì viên kim cương của quá khứ đã là giọt nước mắt hôm nay.

Nắng đã lên cao rồi đó, nhưng nắng chẳng còn hồng trong hồn và mưa đã đông đầy trong mắt. Có vạn con chim nhỏ riu rít hót trên cao và có một con chim nhỏ buồn bã gục đầu nơi thềm cỏ. Mây trời sao trắng quá, sao cao vời vợi quá, chim nhỏ mỗi cánh rơi, chẳng thể tiếp tục cuộc rong chơi điệu vơi. Thôi thì Mây ơi, đành ủ một chút tình êm trong sách vở, bởi tương lai quá đôi mệt mỏi. Dĩ vãng rồi đây sẽ như một chút khói hương, giúp cho lòng cảm nhận được một chút nồng ấm, một chút băng khuâng khi tưởng nhớ. An nghĩ, đó là một chút hạnh phúc tô điểm cho cuộc đời buồn chán mai sau, khi đã chẳng được có nhau trong đời.

Mây Trắng thân ái, nụ hồng này sẽ được cắm trong tim nhỏ ngu ngơ, dù biết rằng gai hồng sẽ làm bình hoa tim rướm máu. Máu tim sẽ là nhựa luyện, giữ hoa chẳng bao giờ tàn tạ, giữ cho hoa mãi hồng. An sẽ cố quên Mây Trắng, cố quên một quá khứ chưa tan sâu đậm trong đời. An ghét Mây Trắng. Ghét ghê. Ghét ời là ghét. Mây Trắng bay xa và mang theo ngày thơ ấu hồn nhiên của người ta. Và cả bình an nữa. Để Vy An bơ vơ, lạc loài, mệt mỏi. Để An yêu quí và thiết thời, mát mát, nhưng mà... ơ kia ! An đã tự mâu thuẫn mất rồi. Làm sao ghét được Mây khi tim đã muốn giữ mãi nụ hồng. Đúng rồi Mây Trắng ơi ! Người ta đã nói đúng «khi cô lãng quên là nhớ nhung quay quắt».

Thôi từ tạ nhé, Mây trắng. Chia tay mãi mãi nhé, anh yêu dấu. Đành nhìn Mây Trắng bay xa không lời An réo gọi. Vì đã chọn một hạnh phúc rất lặng lẽ cho riêng mình. Là quý một mình trong một góc tối giáo đường, nguyện cho Mây Trắng nơi khung trời xa lắc xa lơ nào đó. Là mãi mãi thu mình trong tình thân gia đình. Sợ lắm Mây Trắng ơi, khi đón nhận nụ hôn tình yêu, nụ hôn đánh thức nàng Công Chúa ngủ trong rừng. Vì khi chàng Hoàng Tử tiếp tục phiêu du, thì Công Chúa biết tìm đâu ra lời nguyện của bà ác tiên để được ngủ lại giấc ngủ nghìn thu êm á ngày xưa...

LOAN MẮT TÍM

CÒN NHỚ LÁ ME BAY

NGÔ THỊ BÍCH LIÊN

— Rồi cũng như những chiếc lá me tôi tả ngập ngừng, lao chao trong buổi chiều buồn vô cùng, và đời sống là thế đó.

Có một lần nào đó trong ngày cuối của niên học bé đã nói như thế, với nhỏ Ph. và nhỏ đã cười, chề diều : ui cha, bộ mi muốn làm thi sĩ «xuất khẩu thành thi» chẳng ? Và lúc này, bé mới cảm thấy hốt hoảng bàng hoàng, với chính câu nói của mình lúc này, chợt nghe thăm thía một nỗi buồn nào đó thật gần.

D. ạ, một phút giây nào đó mơ hồ không ngờ tới, bé cũng không biết tại sao mình lại nhớ hoài một kỷ niệm như vậy. Có lẽ rồi mai sau, cả một khoảng đời ngọt ngào đáng nhớ của bé mãi mãi cũng chỉ có một kỷ niệm ấy thôi, ghi nhớ ngậm ngùi. Và cũng có thể không còn gì đáng cho bé ghi nhớ nữa, bởi một lần ánh mắt người đã vời vọi cuốn xoay. Cho dù, chỉ một thoáng xôn xao mắt nhìn (mà bé nghe như đã gởi vào đó ngàn vạn thương yêu) trong mỗi buổi đèn trường cũng như tan học. Người đứng ở chỗ sân chơi bóng rổ hay ngồi trên những bậc tam cấp của ngôi nhà nguyện khu sân chơi bên ấy. Từ cổng trường đi ngang qua khoảng sân rộng này để bước vào khuôn viên của bé, của những xôn xao tiếng cười ngợp hồn áo trắng, sao bé nghe quặng đường ấy ngán ngùi và trầm âm ghê quá. Tại người đó, D. ạ. Cho suốt quặng

đường về bé nghe quay quắt một nỗi niềm dễ thương dễ ghét, thầy khoảng đường về xa muôn vàn và mong cho chóng đến ngày mai, một khoảng thời dễ yêu vô vàn buổi sáng. Buổi tối về nhà, bé ngồi học bài với những ý nghĩ vu vơ, mệnh mang một bóng hình sương khói ngật ngừ, người đó. Bé nghe nao nao một chút gì thật buồn, hình như là một chiếc lá, cùng với những hạt mưa bụi rơi vào phòng bé theo với con gió nào vời xa hieu hắt. Với bé, chút gì cũng ngỡ thành kỷ niệm với tất cả mọi người chung quanh, và với cả những ngọn cỏ lá bối hồi xanh mượt ngọt ngào trên những con đường bé đi mỗi ngày, đọng đưa một chút gì ngậm ngùi, vàng phai ngày tháng.

Bây giờ, đã là mùa hạ, và cũng đã tàn một niên học cùng với nỗi niềm của bé bay theo, xa ngút. Bé sợ, một ngày kia nhìn nhau sẽ xa lạ vô cùng đó D., bởi ánh mắt người có thể một lúc nào đó thôi lạ lùng, trầm âm, cho bé ngợp hồn luồng cuồng, cho bé về quay quắt nhớ thương, và đọng đây vào trí nhớ những hình ảnh tha thiết, nồng nàn. Và một lúc nào đó vô tình, bé nhìn lại mình và sẽ chợt nghe hốt hoảng bàng hoàng. Bởi tuổi thơ đã rơi rớt ở một nơi nào đó trên sân trường, trong những ánh nhìn của người và những bước chân bé cuồng quýt, lao chao.

Bé có tưởng tượng có mơ ước nhiều quá không ? Không, không không phải đâu, bởi bé linh cảm là như thế, bởi ánh mắt người quá đổi ngọt ngào làm bé xuyến xao quay quắt, cho dù bé biết, mỗi trưa, giờ tan học của trường LVD (mười một giờ rưỡi — nghĩa là trễ hơn trường nhà) D. vẫn thường với bạn bè sang bên ấy, đứng ở một tiệm chụp ảnh gần đó... để chờ một người nào đó... (? !) và, hẳn là dễ thương. Bé đoán thế, biết thế (dù biết rằng nghĩ như thế là đã xót xa buốt tím) và không nói gì cả, thu mình vào với nỗi niềm nhỏ bé trong những bức tường cao ngăn chặn, như một bên bờ sương khói lạnh im. Và trong sự im lặng đó bao hàm một chút gì xót xa ngậm ngùi. Cũng có thể là D. đi đến nhà một người bạn nào ở đó chẳng ? Nhưng cũng cho là không phải đi, để bé tự mình quất quay với tận cùng ý nghĩ của chính mình. Buồn vô cùng (bé vẫn thường bị quan như vậy !)

Có lần nào đó, bé đã nghe một câu nói trong đoạn truyện ngắn

đang trên tuần báo, và đã thăm thấy một nỗi buồn (hay một niềm vui cũng không biết!) rằng « hạnh phúc đến trong sự im lặng chính là hạnh phúc tuyệt diệu nhất » có phải thế không D? Phải thế không người? D ạ, ngày tháng với những buổi trưa buổi sáng ngọt ngào, mình chỉ nhìn nhau mà không nói, (len lén thôi!) không nói một lời nào cả, thôi hãy chỉ nhìn nhau, ánh mắt cũng đủ để hiểu, để âm lòng, để ghi nhớ. Và không ngôn từ nào diễn tả được đâu D. Hãy im lặng, sợ lời nói sẽ làm tan vỡ nỗi hạnh phúc bằng thủy tinh trong suốt bé đang giữ gìn, như gìn giữ cả một tuổi đời ngọc ngà gần bó. Và, sợ một lúc nào đó, ngày tháng làm phai nhòa đi những buổi trưa ngọt ngào không còn nặng đầy trong trí nhớ, như lúc này, bây giờ. Xa xót vô vàn người ạ! Nhưng không, mãi mãi rồi ngày tháng này vẫn là những kỷ niệm bé không quên, không quên!...

Và bây giờ là mùa hạ, có lẽ phải nhắc đi nhắc lại điều này, bởi vì, bé không thể ngờ được tại sao lại có thể như thế được. Như những cây phượng kia, đỏ rực sân trường mùa nắng mới, xôn xao những nỗi niềm ngày hạ. Và nỗi niềm bé là thế đó, đang chín mùi ngát ngát và lao xao, hột hắt. Một mai, những bông phượng kia rồi cũng tàn phai, tã tơi héo úa có thể, người cũng sẽ quên. Con bé vẫn vô cùng nhỏ nhoi, thơ dại đối với người. Vì hơn bé hai lớp cơ mà, bé cảm thấy tự nhiên có một khoảng trống nào vời vợi cách ngăn. Mai sau, một lúc nào đó nhớ về ngày tháng cũ, chắc rồi người cũng đứng dừng, có thể, thoáng nhớ mơ hồ một bóng hình nào đó vời xa khuất lấp, rồi thôi, rồi hết, rồi quên... Có phải như thế không hở D. yêu dấu? Bởi thế nên muốn đời bé vẫn lạnh lùng, lạnh lùng quá đỗi. Cuộc sống chứ với bé thôi đã hết ngọt ngào, chỉ có ngày tháng với những sự tiếp nối của lo âu, phiền muộn, nhưng lại làm bé nhớ hoài, không quên được! Và rồi mong mỏi quật quay từng phút từng giờ, ngày tựu trường, ới sao vẫn xa muốn trùng dặm nghìn không tưởng. Thời gian trôi chậm cùng với những nỗi buồn dâng kín. Bé đã biết trước điều này, từ lâu, từ những ngày cuối cùng còn trong niên học, cùng với những tiệc nuôi mệnh mang. Một mai, người sẽ xa và đời sẽ quên. Thế sao, có thật như thế không hở thời gian và tình người?

D. ạ, có biết rằng ở một nơi nào đó xa rồi có bé đang mòn mỏi

nhớ thương, (dù chỉ âm thầm, len lén) và chờ đợi hay không? Chờ đợi? D. có hẹn hò gì đâu mà bé chờ cơ chứ? Nhưng không, bé cũng vẫn chờ, vẫn đợi, như một mòn mỏi người quên. Mai, kia, một ngày nào đó, tựu trường. Bé mong lắm, dù chỉ gặp lại người, trông thấy người thôi, cũng đủ, cho ngày tháng vàng phai cùng với tánh bé reo vui, ngậm ngùi... Và bây giờ, thành phố đã bắt đầu bước vào mùa mưa, một lúc nào đó không hay, xao xác ngậm ngùi... Rồi chẳng còn bao giờ được những ngày tháng ngọt ngào như thế nữa đâu D. Bởi một lúc nào đó tâm hồn bé bỗng xanh xao muộn phiền cùng với nỗi nhớ hằn sâu. Bé còn bé lắm, hãy tự an ủi lòng những ngày tháng bằng khuông sắp tới, như một nhắc nhở người quên, bởi cuộc đời hồng bé mới mười lăm.

D. ạ, một mai, cho dù thời gian có làm phai nhòa bóng hình mờ nhạt của bé đã một lần nào đó thoáng qua trong trí nhớ người, cũng xin cho bé một chút hát hiu trong đời sống và ngày tháng đã bắt đầu có những kỷ niệm để nhớ ghi, để người quên nếu một mai cuộc sống bé có đóng đầy những kỷ niệm nào ngọt ngào phiền muộn...

NGÔ THỊ BÍCH LIÊN

TRẦN
ĐỨC
OANH

THỜI
VỀ

Thôi về bờ bên đời xưa
Bỏ con sông cũ, giờ mưa bốn mùa
Thôi về từ già quán mơ...
Cây ô môi đỏ thắm, giờ trường tan
Gọi theo con gió mùa sang
Ta xa một bận mang mang những sầu.

TRẦN ĐỨC OANH

TRONG NỖI NHỚ KHÔN CÙNG NGHY

Nàng sinh vào tháng ba nhuận, vẫn còn là mùa xuân nhưng sự thực thì đã vào mùa hè. Sự khác biệt giữa âm lịch và dương lịch đã tạo ra tên nàng : Giao Hạ. Tên nàng bình thường như vậy song thoạt nghe thì giống như một cái tên giả, bút hiệu thì đúng hơn.

Nàng nhập học muộn hơn mọi người. Thấy Việt văn mỉm cười trấn an khi cầm lấy tờ giấy vào lớp từ bàn tay run run của nàng :

— Giao Hạ, tên em là Giao Hạ ?

Nàng giương mắt to nhìn thấy như thăm hỏi có phải thấy không tin tên em, rồi đáp khẽ :

— Vâng, tên em là Giao Hạ, Đoàn Thị Giao Hạ.

— Được rồi Giao Hạ có thể ngồi ở đây, đây là chỗ của Giao Hạ trong suốt niên học này.

Đó là đầu bàn nhất, dãy giữa. Bàn ngắn, vừa đủ được ba người. Giao Hạ là người thứ ba. Nàng như đã lấy được bình tĩnh, ung dung đến chỗ chỉ định trước bao đôi mắt đang chăm chăm nhìn. Nàng có vẻ ngông nghênh lắm, luôn luôn ngẩng cao mặt nhìn thấy, thỉnh thoảng, đáp lại những cái nhìn quan sát lộ liễu của người chung quanh bằng cái nhìn điềm nhiên, không bối rối, không khó chịu. Không ai có thể

đoán được bản chất nàng. Có thể nàng là một loại nhát quí nhĩ mà hoặc nàng là một cô học trò nhút nhát khéo đóng kịch. Giờ chơi nàng đã quen được hai người ngồi cạnh. Không biết là ai làm quen ai. Nàng tung tăng cặp tay Phụng Cơ đi dạo quanh sân như đôi bạn lâu ngày. Thúy Vũ có bạn ở lớp khác nên không đi bộ ba. Nàng có cái cười rất tươi. Cúc Phương ngồi bàn nhì thích nhìn nàng cười. Hai giờ sau, sinh ngữ, lớp đi quá nửa. Thấy gọi lên bảng sửa bài :

— Nguyễn Khiêm !

Lần đầu tiên nàng, ma mới, chăm chăm quan sát một ma cũ. Đó là một người con trai độc nhất trong lớp có đeo kính. Chàng có vẻ ngượng ngập điều gì đó khi cảm phần :

— Sinh ngữ chính của em là Anh văn ?

— Vâng !

(Sở dĩ có điều này là vì tuy chia lớp trong giờ sinh ngữ nhưng vẫn dùng chung danh sách). Và chàng viết... bắt chợt nàng che mồm khẽ nhắc :

— Suffers a lack chứ đâu phải is lacked

Chàng hơi quay xuống. Khuôn mặt chàng tiêm ần nụ cười. Thấy cau mày nhìn nàng. Có lẽ tại tiếng nàng hơi to.

— Chị cho biết tại sao không chia với to be ?

— Thừa thấy tại vì... nó như vậy.

Cả lớp kinh ngạc. Nàng dám đùa cả với giáo sư ? Nhưng không, mặt nàng vẫn trang nghiêm. Thấy không la mắng nàng. Quá thật thành ngữ nó như vậy.

— Cảm ơn Giao Hạ nhé !

Chàng khẽ nói khi đi ngang chỗ nàng. Lúc ấy Thúy Vũ mới kể tai nàng :

— Một cây gộc Pháp văn đó nghe. Sinh ngữ phụ mà dám trồn ở lại học sinh ngữ chính của người ta. Chắc tại có Giao Hạ đó.

Cúc Phương chồm lên thêm :

— Hẳn đây rồi. Tớ thấy chàng nhìn Giao Hạ nhiều nhất.

Nàng khẽ gật :

— Nhảm nhĩ !

Nhưng khi thấy giảng bài thì nàng không tài nào nghe lọt được

vào tai. Tâm trí nàng đã chột đi hoang.

Tuần lễ thứ nhì, nàng bị các giáo sư gọi đến hơi nhiều, có lẽ một phần vì cái tên Giao Hạ. Nàng và Phụng Cơ giận nhau. Lý do rất mơ hồ. Buổi sáng nàng đến hơi sớm. Cửa cầu thang chưa mở. Chàng cũng đi sớm. Hai người có dịp quen nhau :

— Giao Hạ không chơi với Phụng Cơ nữa hả ?

— Ừ !

— Sao thế ?

— Phụng Cơ kỳ kỳ thế nào ấy.

— Ừ Phụng Cơ kỳ thật. Giao Hạ biết không, Thúy Vũ bảo rằng Phụng Cơ nhờ nhân hộ là cô ấy có đôi tượng rồi.

Nàng ngạc nhiên :

— Ủa cái gì kỳ vậy ?

— Giao Hạ thấy kỳ chưa. Phụng Cơ tưởng Khiêm theo đuổi cô ấy.

Một ý tưởng lạ vụt mạnh nha trong đầu nàng. Ngừng một chút, chàng tiếp :

— Phụng Cơ hiểu lầm Khiêm vì gần một tuần nay Khiêm nói chuyện hơi nhiều với cô ấy.

Nàng bỗng muốn buông câu nói sắc lạnh : Kệ Khiêm chứ ! Rồi bỏ lên lầu vì đã có nhiều đôi mắt soi mói nhìn hai người. Nhưng nàng đã nói khác đi :

— Thế ư ? Thôi Giao Hạ lên trước nha.

Chàng đã gọi quen tên nàng. Giao Hạ ! Mùa sinh nhật thứ 18, chàng tặng nàng một cành hồng đỏ. Sinh nhật của nàng, báo hiệu mùa hè sang. Mùa hè thật ngọt với bao nhiêu chuyện tị hiềm : Khiêm theo Giao Hạ chỉ để trả đũa Phụng cơ. Thạch Luân năng làm thơ vì Giao Hạ lẳng mạn. Đấng Hà phụ Bích Vân vì Giao Hạ đa tình...

Nàng nhún vai khiêu khích :

— Thì ra thế đây !

Và nàng chỉ cười trước những câu hỏi :

— Có thật thế không ?

Nàng kiêu ngạo. Nhưng nàng đã dối lòng. Tự ái ngày một tạo thêm sự xa cách giữa hai người. Chàng không nói gì hơn được ngoài

sự phân bày :

— Thực sự Khiêm yêu Giao Hạ. Giao Hạ không tin. Khiêm cũng không biết làm sao hơn. Tại sao Giao Hạ không sống cho mình mà cứ để dư luận không đâu chi phôi.

Nàng cười :

— Giao Hạ sống cho Giao Hạ đấy chứ.

— Sống cho Giao Hạ mà buồn bực vì những chuyện không đáng.

Nàng vẫn cười :

— Có những chuyện mình cũng cần nên lưu ý chứ.

— Giao Hạ có tin Khiêm không ?

— Không bao giờ Giao Hạ trả lời câu hỏi ấy.

Chàng ngạc nhiên :

— Tại sao ?

— Nếu bảo là tin thì thiên hạ sẽ cười vào mũi Giao Hạ, còn không thì sợ Khiêm phật lòng. Với lại dấu sao thì Giao Hạ cũng không yêu Khiêm.

Con đường ĐDP nàng tiếp tục một mình thả bước. Bãi trường. Niên học mới không tìm thấy đủ những khuôn mặt của 11C3. Quyết định không mở 12C của nhà trường làm mọi người sững sờ rồi cười cùng phải tán mát như những con chim lạc bầy. Trường mới của nàng : VH, không có sân chơi, không có cây lười biếng (9 giờ còn rữ lá) tỏa bóng xuống khung cửa sổ, không có cả những con chim hốt hoảng rời tổ ở ngọn me tây lúc chuông reo. Trường cũ thật dễ thương ! Luyên tiếc làm nàng kém hoạt động. Cùng học với nàng chỉ còn có Thạch Luân và Thúy Vũ. Thạch Luân thường làm thơ tặng nàng. Để tránh sự đàm tiếu, nàng kết nghĩa huynh muội với Thạch Luân. Nàng biết về chàng qua Thạch Luân.

Chàng bây giờ giỏi chân đi chơi. Phần Thúy Vũ, chỉ có Thúy Vũ là muốn hai người yêu nhau.

« Khi mắt đi rồi thì mới biết là đã có ». Một ngày về học, nàng thấy chàng chờ một người con gái thông thả xuôi theo đường Đ T Đ, lối về của nàng. Nàng nhìn theo vệt khói xe mà mỉm cười bằng quơ. Trong thinh lặng nàng gửi lời chào nhạo đến chàng, chàng trẻ con quá ! Thúy Vũ nghiêm giọng bảo nàng :

— Chẳng nên trách người ta, tại Giao Hạ quá lạnh lùng đấy chứ. Nàng không cãi lại Thúy Vũ. Nàng chỉ muốn biết một mình thôi rằng nàng không cần lời nhắc nhở ấy. Nàng vừa ý thức được sự « đã có » của nàng.

Một dịp tình cờ Thạch Luân cho nàng biết Khiêm không muốn nghĩ đến chuyện yêu thương ai cả. Vết thương trong lòng chàng chưa lành. Một niềm vui rất nhẹ, rất mong manh tràn vào lòng nàng. Song nàng vẫn bướng bỉnh :

— Con trai chúa xạo !

Thạch Luân gượng cười xa xôi :

— Giao Hạ tàn nhẫn thật, chẳng cừ với riêng ai.

Nàng bờ ngỡ nhìn Thạch Luân như ngụ ý : Nếu Giao Hạ tàn nhẫn Giao Hạ đã không biết buồn. Rất tiếc Thạch Luân không có tài để đọc những ẩn ngữ trong mắt nàng. Thạch Luân tin chắc kiểu tam đoạn luận này : « Con gái thường khó hiểu. Giao Hạ là con gái. Giao Hạ thật khó hiểu ! »

Giao Hạ 19 tuổi. Lại một mùa hè nữa. Thêm một lần chia tay. Có lẽ chỉ vào lúc này Thạch Luân mới dám hỏi thẳng nàng :

— Bây giờ muội đã yêu chưa ?

— Có lẽ...

— Rồi ?

— Hình như !

Và nàng cười đầu mặt.

— Ai ?

— Một người khác phái !

Thạch Luân không cười trước câu khôi hài của nàng. Tiếng Thạch Luân trở nên man mác :

— Ừ thương đại cho rồi để hán đừng chắt vắn ngu huynh nữa. Nàng kêu lên :

— Hân dễ ghét thấy mỗ. Giao Hạ không thích nghĩ đến hán đâu !

Nàng lại một lần nữa dồi lòng bởi nàng vừa tự hỏi : Không biết người ta có còn nhớ đến đóa hồng ngày xưa đã cho đi không và liệu có biết rằng người nhận hoa vẫn còn hoài ấp ủ mẫu đỏ tươi rực rỡ ấy trong trái tim nhỏ nhỏ này ?

NGHY

LỰA NGÀY XƯA

MỘT MÌNH TRONG CHIỀU

Buổi sáng cánh cửa sổ vẫn mở ra một bầu trời. Và bầu trời có bao nhiêu cụm mây thì bao nhiêu bằng khuâng của em cũng thả bay trên ấy. Bạn nhỏ có biết, thành phố đã bắt đầu rồi mùa mưa. Cũng như em và bạn bè đã tàn rồi một niên học. Nghĩ hè, là gửi lại thấy bằng đen phẫn trắng. Bãi trường, là trả cho cô lời giảng hôm xưa. Duy có nỗi buồn là em giữ lại một mình. Để rồi nghe thăm đau từng nỗi chia xa căng tràn trong mạch máu.

Buổi sáng bây giờ, em không còn đi lại trên con đường cũ. Con đường có hai hàng me dãy muộn buổi sáng. Con đường có những giàn hoa ngũ sớm buổi chiều. Và nhiều những ngôi nhà không có người quen, (nhưng đã như là thân thiết), rồi cũng không còn gặp gỡ. Bạn thân ơi, có phải nỗi buồn và nỗi nhớ bao giờ cũng thích đầy dọa hồn ta. Như buổi sáng này, ngồi nhìn mưa bay mịt mờ bên ngoài cửa sổ, em đã nhớ bạn thân quá chừng là nhớ. Ở một chỗ ngồi quen thuộc trong lớp học, em có thể trông thấy ngọn sao cao vút phía bên kia đường Ô Thước, con đường có ngôi nhà mang số 116 với giàn hoa giấy đỏ. Bây giờ, mỗi sáng em vẫn nghe lá reo lao xao trong gió. Nhưng bạn nhỏ của em thì đã quá vơi xa. Em buồn bất kể. Vậy mà con ve chút chút nó

chả thêm hay. Để hai bàn tay em cứ vụng về lau hoài đôi mắt ướt. Ôi, tội nghiệp cho em quá phải không.

Có hiểu rằng em vẫn còn nhớ như in nụ cười của bạn thân khi trông những giọt nước mưa trong vát. Nụ cười hồn nhiên như thể suốt đời chẳng vương chút âu lo. Giống như một con chim nhỏ, bạn thân có những nét ngờ ngác thật dễ yêu. Biết không. Ừ, bạn thì biết được cái gì (?) Cũng như em một chiều xưa đã chẳng thêm hay bạn thân đã mang về những đóa hoa nhớ nhung vàng ngát. Cô giáo bảo, con gái thì ưa giả vờ. Và em, nhiều khi em tự hỏi, không biết mình có đúng là vua giả vờ như bạn bè đã từng gán ghép hay chăng?

Chỉ biết bây giờ, khi công trường đã khép kín, thì vừa vặn hôn em mở rộng một nỗi sầu. Người ta bảo thế gian có một địa ngục : đó là trong tim những kẻ u buồn. Và em, chả biết em đã ngao du tới cửa ngục thứ mấy mươi rồi nhỉ ! Nào đâu em có thích buồn bao giờ, bạn ạ. Nhưng cứ mỗi lần nhìn mưa rơi từng giọt trong veo, em cơ hồ nghe mất mình sao lạ hoắc. Dù em vẫn là em của thuở nào. Và tình vẫn là tình ở trên cao. Với người, mãi mãi em vẫn thích hát hoài những câu trong Hoài Cẩm, bằng thương mến vạn lần. Dù bây giờ thì đã muộn màng cả nỗi xót xa.

Tháng năm. Chỉ còn lại những giọt mưa và bầu trời xám ngát. Em muốn cột nỗi buồn của mình vào quả bóng cũng vẫn buồn ú ù trong ngăn tủ. Nên rồi hoài hù, em vẫn còn nguyên vẹn nỗi lẻ loi ở mỗi chiều đứng một mình, trông mãi trông hoài về bên xưa. Mà gọi thăm tên người đầu yêu, xa ngút.

LƯA NGÀY XƯA

ĐỌC VÀ GIỚI THIỆU
NHỮNG CÂY BÚT
TUỔI NGỌC

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Chàng huyết sáo gió. Cứ như Elvis Phương thổi bài *Vết thù trên lưng ngựa hoang* ấy. Chàng khẽ hát :

Ta đi săn bắn tới đây
Ta thấy ai nằm gốc cây
Lá vàng hắt rồi, chúa xuân nay trở về,
Chim ca hát mừng
Vang trong núi rừng...

Elvis Đậu tường tượng con bé thật băng đô mầu tím là công chúa ngủ trong rừng. *La belle au bois dormant*. Chàng làm bầm tí tí Tây cùi cho ra về văn nghệ La Pagode, văn nghệ Givral ! Cái «manie» của một vài anh văn nghệ La Pagode là thích dẫn chứng hàng lô sách ngoại quốc trong bài viết và tự dịch tiếng Tây trong ngoặc kép những danh từ mảy anh ngại đọc giả cóc hiểu nổi. Thí dụ, anh ta xài câu «truyện ngắn là một bài toán nhỏ về bút pháp» y rằng có một sự mờ ngoặc đơn (exercice de style) để cho Tây cà lồ nó biết «exercice de style» là «bài toán về bút pháp» chứ không phải là «bài tập» về bút pháp ! Do đó, văn chương của mảy anh hề viết được số chữ đó vừa hai bàn tay thì y rằng có một bàn tay đẩy tiếng Tây. Cái thứ văn chương này dùng bịp bọn văn nghệ trẻ ở các thi văn đoàn, bút nhóm coi bộ khá. Nhưng thực chất của nó là đồ bỏ. Dẫu nó được «bỏ xé la bút» rằng nó «đời đời chiếu sáng trời đêm, đời đời làm hùng vĩ quê hương», nó vẫn cứ

vất đi. Bởi tự nó, đứng riêng rẽ, đứng không dựa quanh những vì sao, nó chả là cái thứ gì hết trội.

Elvis Đậu lại cứ tưởng cái nền văn chương tra xỏ Tây trong hai ngoặc kép là văn chương hàng đầu. Do đó, chàng lấy một. Chàng cũng khoe nhặng cái sự khoái xỏ Tây củi của chàng là cái «manie» ! Elvis Đậu sẽ rất dễ thương nếu thơ chàng gói kín tình tự dân tộc. «Tình mình nhất định đậu đen nấu đường». Ôi, tình của chúng ta, tình của quê hương ta, dân tộc ta, muôn thuở ngọt và bổ như đậu đen nấu đường ! Đậu đen nấu đường, bỏ tủ lạnh (ổ tủ lạnh sẽ lai Mỹ, lai Tây, lai Nhật, quan niệm văn nghệ lai phải đánh gục), nhỏ giọt dầu thơm mà húp vào mùa hè thì tuyệt cú mèo. Nó giúp con người...nhuận trường. Nó tiêu diệt bệnh táo bón. Hoan hô văn nghệ dân tộc đậu đen nấu đường. Tiếc giùm nhà văn nghệ Elvis Đậu là chàng sợ hãi trước «bạo lực» chàng chối bỏ bút hiệu Elvis Đậu để nhận một bút hiệu Thai Đế với khuynh hướng thi ca triết lý và khiêu dâm hơn cả triết lý. Hy vọng cái bút hiệu Thai Đế chỉ là bút hiệu tầm phào. Và Elvis Đậu mãi mãi «nấu chè đậu đen», đừng bắt tội «tha nhân xách giỏ cầm dùi». Hãy «nấu chè đậu đen» và ăn thật nhiều thì rồi «cái manie Tây củi» táo bón sẽ...nhuận trường, sẽ trở thành nhà văn bắt hủ của văn học hiện đại.

Tưởng tượng con bé thất băng đô màu tím đang khép mắt ngủ một giấc ngủ định mệnh dưới gốc và mình là hoàng tử cóc cần ngai vàng, bỏ đi săn gái, sẽ gặp công chúa, sẽ cúi xuống hôn cổ tích, Elvis Đậu cảm khái tràn trề. Cậu (hết là chàng từ lúc này) dừng bước, dựa lưng vào cột đèn, móc túi lôi ra một bài thơ mới toanh. Cậu ngâm nga nho nhỏ. Elvis Đậu tiên phong trong công cuộc đem thơ ra đường phố. Và sinh hoạt nghệ thuật ở đây, hôm nay, sắp long trọng giới thiệu một giò thơ... đầu đường. Thơ đã vào quán cà phê, thơ cần ra đầu đường để tiền đèn xỏ chọt.

*Sáng nay anh nhận được thư em
Tiềm thức vì vu những nỗi niềm
Thăm thẳm châu thân vang tiếng động
Như chuông con nít bán cà rem*

Elvis Đậu vừa «ôn» được bốn câu thì bị một bàn tay vỗ nhẹ lên

vai. Cậu giật mình. Ông cảnh sát giờ tay chào. Elvis Đậu cúi đầu đáp lễ, mỉm cười và tìm đập loạn.

— Cậu đọc cái gì đó ?

— Dạ, thơ.

— Thơ à ?

— Dạ, thơ tình cảm.

— Cho coi giấy tờ.

Elvis Đậu lễ phép móc bóp, rút trình đủ giấy tờ hợp lệ và hợp pháp. Ông cảnh sát xem xong, trả lại. Rồi hỏi :

— Có giấy phép «chơi» tóc dài không ?

— Dạ, không. Thưa bác, cháu là nghệ sĩ.

— Nghệ sĩ, hả.

— Dạ.

— Hát ban nào ?

— Ban cua !

— Ban cua ? Giỡn à ? Ban ấy toàn những cậu mợ bị bệnh thương hàn à ?

— Thưa không. Ban cua là ban nhạc chuyên hát những bản nhạc ngắn. «Cua» là ngắn đó ạ ! Cháu ở trong bộ tam ca Ba Trái Ớt.

— Quen Ba Trái Táo chứ ?

— Dạ quen.

— Biết Ba Con Mèo không ?

— Biết.

— Đứng đây mần chi ?

— Dợt bản.

— Lần này thông cảm, lần sau gặp lại mà không cắt tóc ngắn sẽ bị «làm đẹp thành phố» đa. Thanh niên nuôi tóc rậm bù, chắt bỏ tưng tóc hết, thân thể eom nhom, đất nước trông đợi gì tuổi trẻ xây dựng ?

— Dạ, cháu là... nghệ sĩ !

— Nay, đừng bịp. Cái mã cậu mà là nghệ sĩ ! Bước lẹ kéo tôi ngựa mắt vì cái tổ quạ trên đầu cậu.

— Cháu biết làm thơ.

— Đọc nghe một bài.

Ông cảnh sát này rất văn nghệ. Ông chịu khó nghe thi sĩ Elvis

Đậu khoe tài thi ca. Elvis bèn đọc bài thơ chứa chan tình dân tộc «đậu đen nâu đường». Ông cảnh sát khen :

— Khá lắm.

Ông hỏi :

— Mà cậu yêu con bé bán chè đậu đen, hả ?

Thi sĩ Elvis Đậu buồn đủ ba mươi giây, méo xệch miệng :

— Dạ.

— Tại sao cậu rầu rĩ vậy ?

— Con bé bán chè nó bỏ cháu, nó ca bài «Em ra đi mùa thu, mùa thu không trở lại».

— Nó theo anh đạp xe ba bánh, hả ?

— Dạ.

— Cậu đứng đây chờ nó, hả ?

— Dạ.

Elvis Đậu ngó đồng hồ :

— Xin phép bác cháu đi, đứng đây nữa, cháu chết mất.

Ông cảnh sát an ủi :

— Ừ đi đi, đi kiếm con bán đậu đỏ bánh lọc thay thế con bán chè đậu đen.

Elvis Đậu rảo bước. Sự tưởng tượng của cậu trật đường rầy. Tưởng tượng gặp công chúa lại hóa ra gặp ông cảnh sát. Tưởng tượng gặp em thất băng-đô mầu tím lại bị chúc gặp con bé bán đậu đỏ bánh lọc ! May mà mau miệng xưng là thi sĩ, chứ không bộ tóc Híp pi đã đi đời nhà ma. Ông cảnh sát dễ thương quá. «Tiền hung hậu kiết». Elvis Đậu tự an ủi mình. Cậu đã đến trước cổng nhà người đẹp.

Trong khi đó, Đoàn Dự đang chúi bu-dzi xe Honda của Chu Chi Nhược với hy vọng đem sự tay dính đầu mỡ dôi lấy món thuốc mọc tóc kỳ lục. Cậu cũng mong được độ Elvis Đậu. Hừ, ông sẽ lột mặt nạ mày, Elvis Đậu ạ ! Mày thường bài «Cứ qua tâm thức là vào hiện sinh» của sư phụ Thai Đế đem tán gái kẻ như đời mày rách nát. Mày đọc câu một, ông đọc câu hai. Đoàn Dự nóng lòng gặp Elvis Đậu bao nhiêu, Nghịch Nữ nóng lòng bấy nhiêu.

— Quà giờ hẹn rồi.

Hân Ly sốt ruột nói. Vương Ngọc Yên cười kiêu cười Thiên Sơn Đồng Mỵ, Kim Hoa Bà Bà :

— Tao cá mười ăn một là con nhà Elvis Đậu sẽ tới.

Triệu Minh hỏi :

— Cá cái gì ?

Vương Ngọc Yên đáp :

— Chấu xinê Rex.

Hoàng Dung thỏ thẻ :

— Tao rắc bụi mê hồn vào thư, Elvis Đậu không tới có họa nó là dật sét.

Chu Chi Nhược the thé :

— Đã đưa nào thấy mặt Elvis Đậu chưa ?

Hân Ly ngạc nhiên :

— Mày thấy rồi là đủ. Sao còn hỏi thế ?

Chu Chi Nhược lắc đầu :

— Tao chưa thấy mặt nó.

Ba bốn Nghịch Nữ nhao nhao chát vắn :

— Đưa nào «lăng xê» thư cho mày ?

Chu Chi Nhược trả lời :

— Nó mướn thằng bé bán cà rem !

Đoàn Dự hóng chuyện. Cậu cười khoái chí. Tưởng Elvis Đậu là ai, không chừng là thằng bé bán cà rem. Tuy vậy, cậu rất hài lòng. Vì Chu Chi Nhược chỉ dọa cậu thôi. Nàng đâu có mê Elvis Đậu. Cậu cạo nhẵn thín tóc chẳng đáng ăn hận tí ti ông cụ nào.

— Tao ngờ quá.

— Ngờ con khỉ !

— Ngờ mày giả vờ. Sức mày Elvis Đậu nhờ ai đưa thư.

— Mày ngờ thì kệ xác mày.

— Thú thật đi, nhỏ Nhược.

— Thú gì ?

— Thú thật mày đã ngắm dung nhan Elvis Đậu.

— Tao chưa rõ mặt nó vuông hay méo.

(còn nữa)

HẠ ĐAN

còn chút gì
để nhớ

Buổi sáng nhòa mình trong chăn ấm, nghe tiếng gõ nhịp của chiếc đồng hồ vừa khơi dậy một ngày. Bất đầu một ngày rồi hoang phế một ngày. Ngày tháng cứ luân phiên ru đời ta âm thầm gục chết. Ôi người yêu đầu, có thoáng nào tìm về kỷ niệm nhạt nhòa đôi mắt nhớ xa xăm, có thoáng nào chân bước tìm về vùng xưa cũ, khơi chút tàn phai trong đêm lạnh. Em đã bao lần mơ về thiên đường rực rỡ với dáng anh thật gần trong tâm với. Để rồi từng ngày qua, mơ ước biến thành nước mắt nhạt nhòa tưởng bóng người xa. Dáng anh mãi mãi xa rồi, em còn đây thân xác ngu ngơ chờ ngày hóa đá. Dĩ vãng cứ mãi tìm về khơi dậy một cuộc đời chờ. Đã lâu lắm rồi, em vui mình trong hoang lạnh, nhốt đời mình, tinh mình giữa bốn bức tường vôi trắng. Để những chiều, chạy trốn khỏi vùng âm u lạnh lẽo đó, đứng chờ vợ ở sân ga. Ngần ngợ. Rồi về. Chân lang thang giữa cơn mưa nắng trên hàng lá nhỏ. Rồi dừng chân trú mưa trong quán vắng, nghe kỷ niệm miệt mài tìm về, nhớ khuôn mặt người nghiêng nghiêng si đắm. Ta bỏ quên nhau thật rồi. Chiếc muống giữa hai bờ môi bỗng lạnh và những giọt nước chanh đọng lại chút đắng xót xa. Tự dưng em bật khóc lặng lẽ, những hạt nước mắt nhòa khung kính, nhòa kỷ niệm đan thành thương đau.

Ôi, những chiều đan nhau vòng tay ấm, dưới cơn mưa lất phất

ru đời bằng mây ngón yêu thương. Mối anh cười rạng rỡ, chút nóng nần trôi vào đời em, nhạt nhòa. Đêm về, mỉm cười với bao hình ảnh quay cuồng. Sách vở cũng sầu giăng mắt ngó. Nhớ những bóng cây châu đầu tình tự trút nhanh những giọt nước loáng thoáng dưới mặt đường, như những ân tình nhỏ xuống trái tim yêu. Ta ru đời nhau bằng những âm thanh nồng nàn gõ nhịp trong khoảng đời ngắn ngủi, đủ để khơi dậy những lượn sóng thân yêu rạt rào trong hồn nhỏ. Để khi xa rồi, em chơi vơi đôi tay hụt hẫng mong níu kéo chút thân quen êm ả, đứng đó, nghe tường tiếc khôn cùng. Không vẫy chào, không nụ cười cho những hạt thủy tinh vụn vỡ sau làn kính trắng. Đời buồn như chiếc lá tàn phai chống chọi độ muộn phiền trên đôi mắt đỏ.

Bây giờ mùa thi, hình như có chút xôn xao của những khuôn mặt hân hững lo âu sau những đêm thức trắng. Sao em vẫn bình an quá. Nỗi nhớ chất cao hơn sách vở ngóng chờ. Em vụng dại rượt bắt ảo ảnh đi tìm những dư hương miệt mài xa thăm và mãi mãi không dừng chân đủ để góp nhặt chút tàn hơi đã mòn theo năm tháng. Em vẫn chờ một chiều nào gục ngã, thời gian quên bỏ sau lưng. Khi những nụ cười khép lại, khi nhớ nhung tan thành kỷ niệm thì cuộc đời còn sót lại mảnh hồn tan. Ta đã bước khỏi đời nhau, bên đây cầu, em lao đao ôm vết thương buốt tâm hồn, bên kia cầu, dáng anh nhạt nhòa tưởng nhớ. Hành trang còn lại cho em chỉ là xác tàn mong manh của lần nói yêu vội vã. Đã xa rồi sân trường thân quen với mơ ước đông đầy, cặp sách nặng những hạt nhớ nhưng hong vàng kỷ niệm.

Mùa thi, nỗi nhớ. Buổi trưa về nghe nắng hanh má đỏ, hồn lao đao xót xa âm thầm. Em thêm nghe những hạt mưa rơi trên lá cỏ, trên đỉnh cây giăng giăng nặng trĩu và ngần ngợ khóc lặng câm. Những con chim lao xao tìm chỗ trú và em lạc loài đôi mắt ngó, tìm đâu một chỗ trú an bình. Chân đi mỗi bước đi tìm, bóng người vẫn mãi xa xăm, còn đây đôi tay nhỏ, còn đây đôi mắt sưng ửng và làn kính trắng đã đầy thêm chút nữa. Còn nhau, ru đời bằng nồng nàn đã qua, ru đời bằng hồ hững xót xa. Còn chút gì để nhớ?

HẠ ĐAN

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

VÔ CÙNG LY KỲ HẤP DẪN NHƯNG KHÔNG RỪNG RỖN. BAO CHUYỆN KHÓ TIN BỞI KHÔNG CÓ THẬT. VÀ BIẾT BAO TRẬN CƯỜI KHÔNG ĐƯỢC BẢO HIỂM CÁI RỒN. TẤT CẢ SẼ XẢY RA TRÊN CHẠP PHỎ TRONG NHỮNG NGÀY SẮP TỚI ĐỂ ĐÚNG VỚI TÔN CHỈ LUÔN LUÔN LÀ LUÔN LUÔN MỚI CỦA CHẠP PHỎ. CÁC BẠN HÃY KÉO TỚI ĐÔNG ĐẢO ĐỂ BIẾT RẰNG DỪ SAO CHÚNG TÔI CHỈ LÀ ANH EM HỌ HÀNG XA XA VỚI CHÚ CUỘI

kỷ lục của các thợ húi

Một số các tay thợ hót tóc, uốn tóc — hiện nay cũng muốn bắt chước những nhà diễn kinh thi nhau giết giải quán quân về tốc độ.

Tại Anh, người thợ làm tóc tên là Meloynehead, 19 tuổi, đã chải 199 cái đầu người đẹp trong một thời gian kỷ lục là 714 giờ 4 phút 5

giây. Tuy nhiên kỷ lục trước đây vẫn còn chưa ai phá nổi.

Tại Ý, Laigi Campo đã cạo râu cho một ông khách trong vón vẹn có 53 giây (chưa được 1 phút). Cũng nên nói rõ là anh này cạo rất sạch và mặt mũi khách vẫn còn nguyên vẹn như thường.

Tại Cuba, một thợ hót tóc người Ba Tây đã dùng tông đơ hót trực đầu một ông khách trong

thời hạn là 62 giây.

Tại Ba Lê, cô thợ làm tóc Jacqueline Pagnol đã chiêm giải quán quân về môn gán tóc giả nhanh nhất.

năm 1974 : năm hoàn toàn hạnh phúc !

Cựu thủ tướng Ấn Jawaharilal là Nehru là nhà cầm quyền làng Jawaharengar. Ông gọi năm 1974 là năm « hoàn toàn hạnh phúc ». Để được vậy, người ta cầm chỉ mọi... đám cưới, cử hành trong suốt năm 1974.

MINH DU

tướng bở

Một ông khách vào nhà ga Sài Gòn :

— Một vé khứ hồi Sài Gòn—Nha Trang giá bao nhiêu ?

— Hai ngàn đồng.

— Tôi sẽ lấy một vé nếu cô chịu bán với giá một ngàn rưỡi.

— Ở đây không có nói đùa thừa ông.

— Tôi không đùa với cô.

Nhìn một vòng các ghi sẽ. Ông bêu môi :

—Bộ cô tưởng ở đây có một mình cô bán vé thôi à ?

khi nàng ưng thuận...

Tại đảo Tristan da Cupha (Đại

tây Dương), có một phong tục kỳ lạ là : Khi một thanh niên thấy tình cảm của mình với một thiếu nữ nào đó đã đến lúc « chín mùi », anh ta sẽ trao cho nàng một đống... quần áo bẩn. Vài ngày sau, nếu nàng bằng lòng. Thì chàng thanh niên sẽ được nhận lại đống quần áo bẩn hôm nào, nay đã đổi xác.

MINH DU

những người lùn nhất thế giới

Walter Boehming 48 tuổi là người lùn nhất thế giới cao chừng 52 phân chét năm 1952 tại Đức.

Georges Buffon (1707-1788) được lịch sử ghi, chỉ cao 40 phân năm 37 tuổi.

Anh chàng lùn nhất được nữ hoàng Anh Heriette Marie sủng ái là

**HÃY THAM DỰ
CUỘC GIỚI THIỆU
NHỮNG CÂY BÚT**

Geoffrey Huston (sinh tại Oakham Anh Cát Lợi năm 1619) chỉ cao có 46 phân năm 30 tuổi. Anh chỉ cao đến 1th4 thì chết năm 1682.

THUY MAI

hú hồn

Tân bị kịch đã diễn ra trên sân khấu một rạp hát ở Worthing (Anh Quốc). Khi một anh kép chánh đóng vai một người tử tù lên đoạn đầu dài trong một vở kịch đã sử Anh, như thường lệ, tới hồi dứt đầu lên máy chém, tay đao phủ thủ hờm sẵn cần máy chém và phụ. Bình thường kép lợi dụng đèn màu rút đầu thật lẹ và hậu trường sân khấu có nhiệm vụ quảng đầu giả giữa sân khấu lẫn long lóc. Nhưng hôm ấy trời xui lười đao sát chột rơi quá nhanh, kép rút cổ không kịp đánh hứng gọn như là thật, nhưng anh ta đã mất một dịp đi thăm ông bà vì lười đao bằng...cây.

UYÊN ƯƠNG (coppi)

chữa bệnh đau tim

Tại Tân Tây Lan, một người đàn ông mắc bệnh đau tim bỗng ngất đi tưởng chết đến nơi, thề mà một bác sĩ đã cứu tỉnh người này mà không cần cho bệnh nhân ngửi ẽ te như những bác sĩ khác đã làm mà bằng một phương pháp vô

cũng «dã man». Suốt đêm đó bệnh nhân «được» nằm hàng loạt quả dầm thật mãnh liệt vào ngực, chỗ có quả tim, kết quả bệnh nhân tỉnh lại và sống thêm được...7 tháng.

cuốn sách tí hon

Ở phía Bắc Ý đại Lợi, một thành cổ xinh đẹp mang tên Bergarame được nhiều du khách nhắc nhở nhờ cuốn sách nhỏ tí xíu chỉ nặng có một gam rưỡi, dài 15 ly ngang, 17 ly dày, sách gồm 207 trang in được 4000 chữ. Sách ra đời vào khoảng năm 1986-1987, nội dung ghi lại bức thư của nhà bác học Galilée. Lúc đầu cuốn sách tí hon này được in ra sáu cuốn, nay chỉ còn sót lại ba cuốn, một hiện ở thư viện thành phố Bergarame, cuốn thứ hai ở một người chuyên sưu tập sách và cuốn thứ ba ở trong tay con cháu nhà xuất bản sách này cất giữ.

LANG KHƯƠNG (ghi)

không trống không kèn

Alfred Capus là một nhà văn trào lộng nổi tiếng. Có một văn sĩ mới ra lò sau khi hoàn thành một tác phẩm bèn tìm đến Capus để nhờ ông ta tìm cho nó một cái đầu để hấp dẫn. Nhưng Capus bận quá xá không có thì giờ xem cuốn

DAO HỒNG

tình cờ dễ yêu
hay tình cờ
dễ ghét

Con mưa kéo dài gần hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa tạnh. Đoan ngồi co ro trong quán trú mưa. Nàng lo sợ cơn mưa dai dẳng mãi tới chiều. Làm sao về được nhỉ. Hẳn ở nhà má đang lo ghê gớm.

Đoan cô tìm một bóng người quen đi ngang nhưng con đường sao vắng lạ. Nàng chợt nghĩ tới Xuân. Hình như ông ta ở gần đây vì Đoan hay gặp ông ở quán này lắm.

Có lẽ bà chủ quán biết. Đoan hỏi :

— Dạ thưa bác, ông Xuân chắc ở gần đây hả bác, ông đi làm chưa bác.

Bà chủ quán ngó trăn Đoan nhưng cũng vui vẻ trả lời :

— Vâng, ở kia kia, ông cũng sắp đi làm rồi đó cô ạ. Cô quen à?

Đoan «dạ» nhỏ và chờ đợi. Bà chủ quán chỉ căn nhà có cánh cửa màu xanh và bảo đó là nhà của Xuân. Đoan mỉm cười vu vơ. Lại sắp phải làm phiền một người vừa quen. Nàng sợ nếu về nhà trong lúc mưa thề này nàng sẽ bệnh ngay. Đoan mà bệnh thì ai lo. Má đã già, chị ba thì đầy nhóc một lũ con. Đoan không muốn làm bận rộn hoặc lo âu trong gia đình. Từ ngày đi làm, má lo cho Đoan từng chút một.

Đoan biết má thương Đoan, má không muốn Đoan đi làm nhưng má chiều Đoan. Từ ngày ba mất, Đoan muốn là được. Đôi khi nhìn gương mặt nhăn nhoe, già nua của má, Đoan lo sợ ghê nơi. Bởi thế tình cảm dồn hết cho má, một mình má thôi.

— Ông ta ra kia cô.

Tiếng bà chủ quán làm Đoan dừng cảm nghĩ. Theo hướng nhìn, một người đàn ông tay cầm chiếc dù đen đang lom khom gài cửa lại. Tuy lớn tuổi nhưng nét tinh anh còn rạng rỡ trên gương mặt đầy đặn của ông. Xuân đã thấy Đoan khi Đoan ngượng ngập:

— Ông Xuân ơi! trời mưa quá ông Xuân cho mượn áo mưa đi.

Nhìn Đoan cười. Ơ! cái cười này. Hình như Đoan đã gặp ở lần cùng Hân vào văn phòng ông xin việc.

— Vâng, vào đây tôi lấy áo mưa. Đoan, tôi đưa Đoan về nhé.

— Dạ, cảm ơn ông Xuân nghe, Đoan mượn áo mưa rồi còn gì. Đầu dám phiền nữa.

Không cần đợi Xuân nói gì thêm Đoan vội vàng khoác áo lên người và thong thả đi ra. Mưa vẫn còn nặng hạt, những hạt mưa thỉnh thoảng tạt vào mặt, vào người khiến Đoan rung mình ớn lạnh. Một đoàn quân xa từ Hòa Long Đức Thạnh chạy qua, nước tung tóe bắn vào người nàng. Đoan phải nép thật sát vào lề để tránh nước bùn. Đoàn quân xa chậm dứt thì cơn mưa hơi nhỏ lại. Đoan có thể cời áo mưa mà không sợ ướt.

— Đoan!

Tiếng ai gọi nghe âm làm sao. Ngạc nhiên hết sức khi nàng nhận ra Xuân.

— Lên xe, tôi đưa về Đoan nhé.

Đoan vội vàng từ chối:

— Dạ thôi, cảm ơn ông Xuân nhiều lắm. Người ta nói kia, ông Xuân chạy đi dùm cho nhé.

Biết không thể nào khiến Đoan được nên Xuân vẫy tay, rồi phóng xe chạy tuốt. Cái cười của Xuân đôi khi làm Đoan khó chịu.

Xuân vẫn hay có thói quen ở lại văn phòng sau giờ làm việc. Công việc rất bề bộn vì nhân viên quá đông. Văn đề gì khó khăn đều

được Xuân giải quyết ổn thỏa mà không gây trở ngại nào. «Thông minh nhất nam tử» mà. Phải nói Xuân là một người rất hăng say công việc. Ông không màng giờ giấc nhất định gì cả, không đêm nào Xuân ngủ trước mười hai giờ. Vậy mà trông Xuân vẫn mạnh khỏe, vẫn dồi dào và nhất là luôn luôn trẻ trung vui vẻ. Một thằng bé đem vào cuốn V.N.T.P và lật ra. Nét chữ mềm mại, dễ thương: «ghét ông Xuân lắm, hẹn với Đoan mà rồi thất hẹn». Thì ra, cô bé Đoan hôm nọ mượn áo mưa ấy mà. Gớm! con bé nũng nịu ghê. Thật ra lúc sáng Xuân có ra nhưng có thấy ai đâu. Chờ mãi tới 7g30 Xuân về. Xuân nghĩ con bé cho mình đi tàu bay giấy cho vui. Xuân đã bị nhiều lần và bây giờ tuổi già Xuân không đeo đuổi một ai. Rồi cũng quen. Xuân hí hoáy viết lại phía dưới:

«Tội nghiệp chưa. Có chứ nhưng người ta đâu chẳng thầy nên quay về».

Một buổi sáng đi làm thật sớm và những buổi trưa về rất muộn. Đoan chấp nhận cuộc sống này dù má cản ngăn. Cuộc sống hiền hòa bên đám học trò nhỏ tội nghiệp, Đoan an phận mình. Từ ngày ba mất, cái quyết định thôi học đã làm má khổ tâm không ít. Nhưng rồi bà cũng nguôi ngoai dần trước sự bướng bỉnh của cô con gái út. Đoan không dám nghĩ rồi sẽ có ngày tình thương dành cho má vui đi bởi một thứ tình khác trong đời nhưng ngày đó đã đến. Một đời sống mới đã đến từ ngày có Xuân. Người đàn ông rất gần mà rất xa đã làm Đoan nghĩ ngợi. Ở Xuân, một niềm kính phục dành cho một người anh, một niềm hạnh phúc ở người tình, Đoan cảm thấy như thế.

Có lần Xuân bảo nàng con nít. Ừ! thì con nít đó. Mầu giấy mực đỏ trao cho Xuân và Đoan không gặp Xuân nữa. Giận hờn đã đến. Xuân, em đã giận anh vô cùng, em đã ghét anh vô cùng, nhưng sao em nhớ anh cũng vô cùng. Hơn hai tháng xa nhau, hơn hai tháng ngút ngàn thương nhớ. Những kỷ niệm ngày xưa hiện lẩn trong trí tưởng của em. Mùa mưa tình cờ hôm đó anh nhớ không Xuân. Tình yêu thánh thiện dành cho anh mãi mãi em giữ hoài dù em biết với anh tình yêu không giản dị như em tưởng, không thần thánh như em

BIỂN VỚI THÁNG HẠ VỀ TÊ

Qua những ngày cấp sách đèn trường với những buồn vui lẫn lộn. Cái nóng bức gay gắt của những ngày mùa hạ đã về, xen lẫn tiếng rên rỉ buồn bã của những cơn mưa, những cánh phượng nở đỏ thắm trên cành đã làm cho em liên tưởng đến : «Cung đàn nào thương bằng tiếng ve sầu, buồn nào hơn khi lứa đôi lìa nhau. Hè ơi mỗi năm ghi thêm lần nhớ...» và bỗng băng khuâng, nhưng nhớ bao phù trần ngập tâm hồn em. Và B. ạ, hạ về làm cho biển đã xanh lại càng xanh thêm.

Em nhìn về vô tình của biển mà nghĩ vu vơ. Biển trầm lặng quá biển ạ. Biển chắc chưa hề biết nhớ thương là gì. Nhưng em đã vương rồi biển ạ. B. bỏ thành phố nhỏ bé trong đó có em và có biển lại để đi một nơi nào đó mà đối với em thật xa lạ, thật ngỡ ngàng khi nghe nói đến. Nhưng biển đâu có biết đến, biển đâu có biết buồn thương như em đã và đang buồn thương đọng đầy trong mắt, trên môi đây. Em nhớ B. ghé đó biển. Em đã tìm bóng hình B trong vùng nước mênh mông của biển. Nhưng em không còn thấy gì và vọng vọng trong em tiếng của B. thì thấm hóm nào : «B. sẽ không quên miền biển yêu dấu này, dù rằng một ngày nào đó B. phải bỏ đi xa thật xa.» Em chợt thấy xót xa : «Ôi còn gì đâu người đã xa rồi, nghẹn ngào trông lên trăng đôi bàn tay.»

«Tình yêu cũng như mây giăng đầu núi, gió đưa hút xa chân trời cho một người khóc một người». Em đã khóc trong những buổi sáng khi biển còn lặng ngủ trong vắng vẻ, những buổi chiều lúc biển reo vui với nổi buồn đầy ắp của em và buổi tối, em cô đơn ngồi nghe tiếng sóng than thở như biển đang tâm sự với em. Em nói thầm : B đã mượn trái tim của em rồi phải không ? Để bây giờ... Mùa hạ ơi, Biển ơi và B yêu dấu của em ơi. Em còn phải chờ đến giây-phút-ngày-tháng-năm nào nữa...

VỀ TÊ

mơ. Bây giờ mùa mưa đã sắp và mùa hè đã sang. Bài vở cho học trò chăm dứt em cũng đang gao bài để thi tiếp kỳ 2. Thời thi tạm xa nhau anh nhé, thời thi tạm quên nhau anh nhé. Có khi nào anh hỏi chuyện : Tình cờ đáng yêu hay tình cờ đáng ghét, anh ?

Anh hãy lui dần ra khỏi tim em đi Xuân. Cho em một bình yên bên sách vở, cho em một lần thôi khỏi muộn phiền. Dù sao thì em cũng vẫn cảm ơn, cảm ơn anh đã cho em hạnh phúc dù hạnh phúc buồn. Đoan nghĩ thế và nhớ bài thơ hôm nào Đoan đã đọc :

Em là con gái

Một lần yêu người

Một lần mãi mãi

Ngàn đời không người

Vâng ! ngàn đời em vẫn nhớ, ngàn đời em vẫn không quên đâu Xuân ạ.

NỖ BUỒN CỦA QUỲNH

DAO HỒNG

(Tiếp theo trang 15)

Quỳnh,
Vì sự vụ lệnh về bất ngờ nên không kịp từ giả Quỳnh trước khi đi công tác ở Nha Trang. Đừng giận nha. Hãy lo học thi đi xong sẽ có quà khi hay tin Quỳnh thi đậu.

Hải.

Tôi thần thờ đọc lá thư lần nữa rồi ngồi lặng yên nhìn ra ô cửa. Tiếng thầy giảng bài vẫn vang lên. Hai giờ Toán hôm nay sao chán lạ. Nhớ Quỳnh nhìn sang như thăm hỏi.

— Có gì không, sao mi buồn quá vậy.

Không thèm trả lời nhỏ, tôi vẫn nhìn màu phượng ở sân trường mà nhớ thật nhiều những lá thư trên giàn hoa ấy. Loáng thoáng trong tiếng gió tôi nghe hình như có tiếng hát.

Nơi em về ngày xanh không em. Thôi xin giả từ những cánh vạc bay của một thuở yêu thương. Thôi vẫy tay chào mộng mơ. Gió ơi xin thổi lên cho ta nhẩn trong lời gió ngàn miền thương đến phố biển, thành phố mà Hải đã mang đi nổi buồn. Và tôi thoáng thấy gió những lá thư màu trắng bay lững lờ trên giàn hoa giấy trước những giọt nắng lung linh. Trên bảng thấy vừa đóng khung những cơn sỏ như đóng cả nỗi buồn của tôi.

TRẦN NGUYỄN DAO CA

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Tôi nói với theo:

— Anh ác lắm, anh Toàn.

Anh Toàn hét lớn ở dưới cửa sổ:

— Rồi mi sẽ hiểu mà Quyên, chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Cái cười ngúc ngắc đầu của anh Toàn dưới sân làm tôi khó chịu. Anh khuất đi cho rồi. Tiếng những mắt xích khóa cổng và tiếng rồ máy xe, tôi trở lại với buổi chiều trong căn phòng vắng lặng. Một mình với bàn ghế, sách vở và một đám khói lãnh đãng trong tâm hồn nhỏ nhoi, tôi bỗng thấy có cơn gió, như cơn gió lạ chiều nào đùa đám lá vào đây cửa sổ, khi nhận ra bỗng thấy sao xuyên lạ thường. Liệu chiều nay trời có mưa không nhỉ. Mưa thì sao và nhớ là sao. Có phải tôi đã nhận ra được? Nắng reo vui cùng những dao động, cô học trò không còn những sáng cặp vở trước ngực khép nép ai sát bên đường, chẳng nghĩ ngợi gì hay thỉnh thoảng cũng biết làm dáng một chút bằng cái cúi đầu khi biết có ai đó đang nhìn mình. Bây giờ thì rộn ràng quá đôi rồi Quyên Quyên ạ. Ở một nơi chôn tường như đã sẵn lời hẹn, hôn đã ở đâu và chân đã hướng về đâu. Ngồi đây tôi đang đợi một cơn mưa. Mưa đi Quyên. Mưa lớn đi Quyên. Tôi tựa hẳn người vào bờ ghế, mắt nhắm hờ...

— Ông Hoàng

— Cô nhỏ nói gì cơ?

— Trước hết phải đính chính ngay, tôi không là cô nhỏ.

— Thề cũng được.

— Không «cũng được», phải được.

— A, thề lại càng tốt.

— Sao lại càng tốt?

— Hơn một cô nhỏ nghĩa là tôi có thể mời cô đi uống cà phê và nghe nhạc thánh phòng.

— Có áo trắng và ôm theo cặp vở không?

— Dĩ nhiên là không. Không bao giờ tôi muốn cô là một học trò tròn học.

— Mới có dăm ba giờ dạy thề mà ông đã có được giọng của một nhà mô phạm quá chừng chặc.

— Đừng ngạo tôi. Chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ.

— Ông không thích những giờ đứng trên bục gỗ trước bảng đen ư?

— Thích lắm chứ. Nhưng nếu không có cô ở dưới hàng ghế cuối lớp thì có lẽ vô nghĩa lắm.

— Thú thực tôi muốn lôi ông ra khỏi đám đông áo trắng và đẩy ông tới chỗ đứng của hàng ngày quen thuộc trên lời vẽ. Chỉ ở nơi đó ông mới là ông, người con trai tôi mến.

— Cô khó tính quá.

— Ông đừng lấy thề mà tự phụ. Làm gì tôi đã «dám» khó tính với ông sớm vậy nhỉ.

— Thề có nghĩa là tôi còn phải chờ đến bao lâu nữa?

— Chưa biết.

— Còn đám cúc trắng?

— Cho ông hay, tôi đã ném chúng vô sọt rác hết cả.

Tường tượng khi nghe nói thề, không biết chàng sẽ có bộ mặt như thế nào, tỉnh bơ như không hay tiu nghỉu như một thí sinh chen chúc mãi mới ngó được vào bảng vàng nhưng bảng vàng quên tên. Đám cúc trắng, cảm ơn chàng, dù sao nó cũng còn tươi cho đến trưa nay.

— Con Quyên ở trên đó đây chứ?

— Chi vậy mẹ?

- Xuống bếp bếp với tôi mau đi cô.
- Vâng, có con ngay.
- Tôi xuống bếp với mẹ một chút cho có mặt rồi lại liền ngay !
- Mẹ ơi lát nữa con phải đi.
- Đi đâu ?
- Ăn sinh nhật một chị bạn. Mẹ biết chị Tý Dao không mẹ ?
- Con nhỏ tới đây hôm trước ấy hở ?
- Không có. Tý Dao là bạn của Toàn mà.

Mẹ nín thinh không hỏi gì thêm. Tôi trở về phòng sửa soạn mà tưởng như trịnh trọng lắm vậy. 6 giờ 15 ra khỏi nhà mẹ dặn liệu rồi về sớm. Vâng con về sớm, xa nhà có mười bước mà mẹ làm như xa xôi lắm. Mẹ chả chịu nhớ gì cả, chị Tý Dao ở tiệm thuốc tây Trang gần nhà mình đó mẹ. Mẹ ậm ừ.

Tôi thấy thương mẹ, hơn bao giờ hết mẹ chỉ còn là đôi mắt ngó theo. Đám con cái lớn lên xa lòng mẹ, xa cửa gia đình rồi phân tán mỗi đứa một nơi. Chị Hải lâu lâu lại tay bóng tay bè đám con về cho bà ngoại giữ giùm vài ba ngày để đi thăm chồng. Anh Thoai ở xa thỉnh thoảng gửi về cái thư và hình đám cháu. Anh Thái ở Đà Nẵng lâu lắm mới ghé về nhà một lần. Còn tôi và anh Toàn. Tôi nói với mẹ, con ở với mẹ suốt đời chả thèm đi đâu cả. Thôi cô ơi, sợ cô còn bỏ tôi sớm hơn các anh cô nữa ấy chứ. Anh Toàn ngoéo tay với em gái: ta với mi thì xem đứa nào ở nhà với mẹ lâu hơn nào. Em là cái chắc. Chưa chắc đâu, bao giờ con gái cũng xa bỏ mẹ sớm, dù là út ít.

Nhà chị Tý Dao cách nhà tôi bảy sò. Tôi thấy mình hơi trịnh trọng một chút khi đóng chiếc áo dài màu vàng.

— Quyên nè chị Dao.

Tôi dậm gót giày trước cửa phòng khách. Chị Dao buông tay, reo lên :

— Nhất Quyên đấy nhé.

— Nhất sao cơ ạ ?

— Quyên diện quá.

Tôi đỏ mặt :

— Gì đâu, chị,

— Áo mới hở ?

— Mới lần...thứ hai

Chị Tý Dao lôi tôi bay xuống bếp :

— Giúp chị một tay nhé.

— Em tới sớm phải không chị ?

— Gắn đồng đủ cả, đang đợi Quyên ở trên lầu đó. Bây giờ Quyên giúp chị bung món này lên nha.

— Sao em bỗng khó quá. Đồng không chị ?

Chị Dao bẹo má tôi :

— Chị mới tuyên bố với họ là sẽ dành nhiều thích thú bắt ngó trong lát nữa.

Tôi đứng lại ở chân thang :

— Chi vậy chị Dao ?

Chị Dao cười, tôi thấy hai đồng tiền trên má chị sâu xuống :

— Chị giới thiệu Quyên là em gái chị được không ?

Thì ra thế. Sẽ có những ông con trai quanh một cái bàn. Hôm nay là sinh nhật của một cô gái hai mươi một tuổi. Chị Tý Dao đỡ lấy đĩa bánh trên tay tôi :

— Toàn người quen không hà. Một sò bạn chị Trang và một sò thân thuộc họ hàng.

Tôi hơi mất bình tĩnh một chút, một chút thôi, khi chị Tý Dao đưa tôi tới hàng ghế và giới thiệu :

— Quyên Quyên, cô em gái út ít của Dao.

Không nhìn ai, tôi biết mình phải khẽ cúi đầu trước những cặp mắt đang hướng tới của đám đồng. Bên trái tôi là một người con gái mặc áo hoa và bên phải tôi là một chiếc ghế còn trống. Một thoáng ý nghĩ về chiếc ghế trống ấy khi tôi đã yên ổn nhìn lên.

Bất chợt tôi nhớ tới Hoàng. Có thể nào chàng đang ở trước mặt. Làm sao có chuyện tình cờ mãi như thế nhỉ. Tôi cười thầm khi đảo mắt quanh phòng, đời người ta trải vai sứt trán đi tìm nhau mãi còn không gặp, đâu phải cứ ngồi yên một chỗ mà đợi sự tình cờ tìm đến chiều chuộng.

Một ông con trai bỏ chỗ tiền lại phía tôi :

— Cô Quyên uống gì ?

Tôi phát cho hắn một nụ cười nhỏ :

— Mọi người uống gì tôi uống này.

— Tôi uống «bia lầy».

«Bia-lầy», tôi gật đầu. Ông con trai bien xuống nhà, lát sau trở lên với chai nước vàng và ly đá. Chị Tý Dao cách tôi một ghế, nói :

— Giúp chị một tay nhé Tín.

Ông con trai tên Tín rót nước vào ly, cười :

— Tín cũng là em chị mà, chị Dao.

Rồi lẩn trở về chỗ vác ly nước của mình ngồi vào chiếc ghế trông bên cạnh tôi. Hần chưa lớn lắm, còn học sinh có thể. Nhưng trông hần cao ráo và có dáng «rất con trai». Hần khiến tôi nhớ người con trai hát «Nghìn trùng xa cách» trong một chương trình văn nghệ của trường MĐC dạo nào. Giọng nói và cung cách tự nhiên (dù tôi biết có một chút gì làm dáng trong đó), người con trai thật trẻ tuổi và điều thuộc trên tay, lưng thưng với tiếng dương cầm. Rồi tay buông mẫu thuộc, chân giầy di lên, bài hát chấm dứt, chỉ còn lại đám khói trước mặt, tỏa dần. Tôi mê người con trai ấy hết một năm, dù chỉ trên kính ảnh ti-vi. Nhưng người con trai chỉ có duy nhất một bài «Nghìn trùng xa cách», tôi bắt đầu phân tích, các bài sau đều thường vì cái vẻ «thư sinh của anh ta biến mất. Sau này nghe tin anh ta đóng phim, xem hình anh ta... để râu in trên báo, tôi bèn ghét anh ta thậm tệ. Tôi không muốn phân tích thêm, bởi vì nếu một người con trai thích phóng mình, thích xông xáo vào đời sớm thế, khi mới vừa bỏ ghế trung học, thì cũng không lấy gì làm hay ho cho lắm. Nhận xét mới đây của tôi : anh ta có khuôn mặt hao hao giống anh chàng đóng vai Strauss con.

— Tôi cũng... họ hàng với chị Dao, sao từ bao giờ mới gặp Quyên nhi.

— Ông có họ hàng thật à ?

— Xa xa thôi. Tôi thường chờ bà chị tới nhà chị Dao chơi luôn

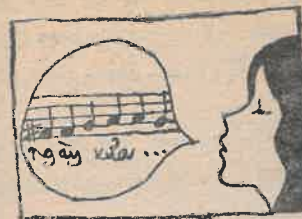
— Bạn của chị mình tức là chị mình, họ hàng như thế đó phải không ?

Tín cười :

— Còn Quyên ?

— Cũng gần như thế.

(Còn nữa)

cõi tịnh yên LINH ĐAN

Khi em tắt đèn, thì căn phòng hoàn toàn chìm vào một màu đen tĩnh lặng. Đồng Lan đứng sau lưng em. Khuôn mặt hần chồm về phía trước, với một tiếng thở dài :

— Chán mi quá ! Lúc nào cũng buồn. Bộ giận nhau rồi hả ?

Em lắc đầu. Cố mím môi lại cho nước mắt đừng òa vỡ ở trên mi. Nói gì bây giờ đây hở ? Rêu xanh. Tình của chúng mình thì mong manh như nắng lụa, dày đặc như sương mù. Cho nên em làm sao giữ nổi hồn anh, khi tay nhỏ còn quá hẹp hòi để níu bắt. Phải thế không ? Rêu xanh !...

Rêu Xanh ! — Em biết — Anh rồi như một dòng sông phiêu lãng. Xuôi đi và trợn kiếp chẳng về. Bởi thế cho nên em có dám đòi hỏi ở anh một cái gì tuyệt đối đâu nhĩ ! — Lúc nào em cũng xin nhận phần thua thiệt mà thôi. Anh có thầy đó chứ ! — Rêu Xanh — Như anh bây giờ — Chúng ta đã xa nhau. Ngậm ngùi mà xa nhau, dù tìm anh vẫn không ngừng thôn thức... Vì... anh ạ, bởi chừng tình yêu dù đầy, cũng không thể nào lấp nhòa những tự ái. Bởi chừng kỷ niệm dù cao, cũng không thể nào níu kéo nổi một nhân dáng đã nhạt nhòa, xa lạ. Thì thôi. Ta trả cho nhau chút phẳng lặng tâm hồn. Nhé anh ! Nhé Rêu Xanh yêu mến...

Đêm đã khuya, không quay lại nhưng em biết, Đồng Lan vẫn còn đứng phía sau lưng. Con bé thật kỳ. Lúc nào cũng làm như mình là một nhân vật «tối quan trọng» không bằng. Vậy nhưng, trong đời sống của em, Đồng Lan lại là một cái móc nối liền với những buồn vui vụn vặt. Dù đôi khi, em thấy giận hần ghê là. Bởi cái tánh hồn nhiên quá đáng của Đồng Lan, và bởi cả thái độ trầm buồn ít nói của em nữa.

Chẳng vậy mà Bích La vẫn thường bảo : « Lạ ghê, trong cư xá này mi với Đông Lan là hai thái cực. Vậy mà sao lại có thể thương nhau đến thế !. Những lúc như vậy, em chỉ biết cười. Ôi chao ! Bạn nhỏ ơi, trả lời ra sao đây hở !

— Bởi tình cảm là một sợi dây ràng buộc không ngờ. Và tâm linh chỉ là những vòng cung huyền hoặc. Cho nên trái tim chỉ biết chấp nhận mà không được xét suy. Bạn nhỏ có hiểu cho chăng hở ?

— Ốc Tím !

Đông Lan lại gọi em : Có lẽ con bé muốn chắt vắn rồi đây. Em phác tay làm một cử chỉ đã nghe, nhưng vẫn không quay lại. Có lẽ, cái nhũn nhũn của Đông Lan đang gần sau ót em :

— Mi làm ta bức quá. Mười một giờ đêm rồi. Soeur Nicole mà thấy cửa sổ mở thì chết.

Em cười nhỏ. Và trong đêm vắng, âm thanh của nụ cười em sao nghe gương gạo vô cùng. Như có nhiều khúc gãy. Như có nhiều xót xa. Đông Lan lại tiếp :

— Buồn bao nhiêu đó đủ rồi...Ốc Tím ! Đi ngủ đi. Mai hãy tiếp tục. Ta hứa sẽ không cản mi đâu, ta sẽ tặng thêm mi một chiếc mu-xoa màu rêu nhạt nữa...

— Ờ hay ! Con bé này lạ nhỉ. Mi có ầm đầu không, Đông Lan ?

— Sao ?

— Buồn mà cũng có thời gian ấn định nữa à ?

Đông Lan hóm hỉnh :

— Thì vậy. Nhưng nếu không nói thế, chắc gì mi đã mở miệng ra. Ốc Tím ! Ta biết mi đã nghĩ tới Rêu Xanh. Phải không nào ?

Con bé lại bắt đầu làm thấy bối rối. Giọng em chùng hân lại :

— Hôm nay ta không thích mi lái xe cam nhông vào đời tư của ta, Đông Lan ạ...

— Oan ta quá. Ốc Tím ! Ta đã biết đi xe đạp đâu mà lái cam nhông.

— Thôi, không nói với mi nữa.

Em vờ giận dỗi đóng khung cửa sổ thật mạnh. Những tưởng sẽ làm Đông Lan giận, nhưng không, con bé vẫn cù nhằng :

— Ta có kẹo nè.

— Thèm vào !

— Ta có ô mai me nè.

— Thèm vào !

— Ta có chocolat nè.

— Thèm vào !

Đông Lan đổi giọng :

— Thật nhá ! Không thèm gì thật nhá !

Em cũng quả quyết :

— Ừ

— Thế thì ta có «một nhánh rong», Ốc Tím ạ !

Em giật mình. Không khéo con bé lại nói đùa để trêu em, vì...đã hai tháng rồi, em và Rêu Xanh tự động xa nhau. Tự động ký một bản thỏa ước ngầm để cắt bỏ những thân tình, những kỷ niệm. Vậy mà sao lại có một nhánh rong phiêu bạt tận nơi này cơ nhỉ...

Như đoán được ý nghĩ của em, Đông Lan cười :

— Đây nè, Ốc Tím ơi ! Mi nhìn xem có phải là «một nhánh rong» của Rêu Xanh không hở !

Đông Lan nói. Và hẳn đưa cao lá thư trước mặt em. Ôi chao ! Những dòng chữ ngày xưa. Dịu dàng. Quen thuộc. Em muốn bật khóc vì một chút hạnh phúc bất ngờ trong tim nhỏ. Em muốn ôm hôn Đông Lan, như để reo vui cùng một nỗi nhớ đã xa khỏi, nhòa nhạt. Nhưng bản tính dịu trầm không cho em biểu lộ niềm vui, bằng những tình cảm thật của con người. Cho nên...em chỉ biết im lặng để quả tim đập rộn ràng, thôi thúc.

Đông Lan đưa em lá thư, và bạn nhỏ dễ thương vờ chui vào mùng, kéo mền lên tận cổ. Rêu Xanh ạ ! Ngay trong phút này, em muốn thấp sáng căn phòng. Thấp sáng cõi tịnh yên mù mịt, bằng một ánh đèn nho nhỏ. Như thế, cõi tịnh yên của tận trái tim em chắc là có lẽ sẽ rạng rỡ vô ngần, với từng dòng thư nhỏ, từng giấc mơ êm đềm, đang trôi buộc hồn em vào với những mộng mị, yêu thương...

Rêu Xanh ! Rêu Xanh ! Giờ thì bàn học đã ấm áp. Sách vở đã reo vui. Và em, Ốc Tím lãng mạn u buồn, đã thôi trầm mình trong bóng đêm cô quạnh...

LINH ĐAN (THTĐ)

và bạn ngọc

MI MI (Saigon) : Em viết sạch sẽ như thế là tốt rồi, khỏi cần đánh máy chỉ cho mắt công (nếu tiện thì khỏi nói).

ĐỖ VẠN THIÊN (Mỹ Tho) : Thế lẽ chung mà. Kỹ thuật đại khái khi xếp chữ là như thế này : Xếp bài ra từng mảnh nhỏ có đánh sô, mỗi ông thợ xếp một sô. Rồi ông xếp «mi» bài ráp từng sô lại. Cần thận khi viết thì khi in ra đỡ lỗi hơn. Cần nhớ là không nên viết tắt.

HÀN MẠC DU CA (Phước Cường) : Hãy viết thư về nhà Tổng Phát Hành Đồng Nai. Tất cả những sô đó đã đóng bộ, mỗi bộ 10 cuốn.

TẠ VĂN SỸ (Kontum) : Đã nhận được những bài của anh. Chúc anh mau bình phục.

LÊ CHÂU (Huế) : Đã chọn một hình vẽ của Châu làm bìa, mong

cái khác và nhất là một ít hình vẽ mực đen.

HOÀNG PHÚC NAM (Saigon) : Bình thơ là điều khó làm, vì mỗi thi sĩ là một hòn đảo. Đảo ai nấy ở, thích ghé chơi không thôi. Đồng ý thế không ? Sẽ đọc tới.

THƯƠNG MAI HƯƠNG (Gia Định) : Đóng sách có nhiều nơi, cháu thử ghé thăm khu đường Lê Lai xem ưng ý không. Tùy theo bìa da hay giấy, không mắc lắm đâu, TN chỉ đóng tới bộ 8.

CHIMHAI : Cháu phải dặt «hân» đi quảng cáo kỹ mới được. TN luôn lao đao, bây giờ thì đang trên đường : Có nên trở lại bán nguyệt san để cầm cự hay không. Tuần báo, muốn làm chứ. Nhưng, đề mà sống qua, chắc là khó lắm.

TRẦN ĐIỂM (Gia Định) : Chủ nhiệm và TKTS làm tất cả mọi

chuyện của một tòa soạn. Cháu yên chí, dù thế cũng gòn gàng lắm.

THY KHA (Gia Định) : Thênh thang trên đại lộ, TN thêm như bạn ngọc thêm vậy. Dù có trở lại con đường mòn thì cũng tiếp tục đi chứ. Nhưng nhớ nắm chắc tay TN đây nhé.

CẨM THI GIANG (Cần Thơ) : Sẽ «cứu xết». Phải kiên nhẫn mới được. Và nhất là tập bằng cách đọc chậm nữa. Nếu chẳng có duyên với «hân», thì có «ng» cũng là điều thú vị lắm chứ.

RƠ TEM (Saigon) : Đã sửa lại cho bớt «hân học», thầy rồi chứ ? Bao giờ có bài mới ?

NGUYỄN HẠ LONG (T.S.N) : Vấn đề cắt xén bài đăng, đôi khi chỉ là lý do hoàn toàn kỹ thuật «mi» bài. Để anh điều tra xem sao có sự trùng hợp bút hiệu đặc biệt thế. Nếu không thì phải nhờ tới em «nhận diện» nét chữ.

PHẠM THÈ THẢO (Cần Thơ) : Không trách gì đâu. Bao giờ hết bận thi, viết dài để bù lại vậy. Đang đọc.

TÊ THƯƠNG TÊ (Pleiku) : Trả lời cháu rồi đây. Những bài trước chắc là thất lạc dọc đường. Mong cháu vui vẻ viết cho cái khác.

MỘNG MƠ (Saigon) : Mong

TN sẽ chữa khỏi bệnh «can-xe» tim của Mộng Mơ sớm. Tiếc là những trang báo nhỏ không thể làm vừa lòng tất cả. Chuyện bạn ngọc lâu quen với nhau hấp dẫn nhưng không hợp với tôn chỉ của TN.

NGUYỄN ĐÌNH HIỀU (Ban Mê Thuột) : Đã gặp H. hồi năm ngoái và gần đây có nghe Thông nói tới. Dù sao H. cũng là người nên nhận một lời chia buồn, phải không ?

TRƯƠNG CÔNG VỌNG (Sài Gòn) : Tin em được một «điểm khuyến» là vui rồi. Nhớ cảm ơn ông Sơn Nam đi. Cuốn sách ấy đã hết, chưa tái bản. Bắt đầu bằng hứng thú và tận tâm như thế, em phải thành công chứ.

NGUYỄN THƯƠNG TÌNH (Qui Nhơn) : Đang đọc những bài ấy. Gửi những mẫu bìa về xem sao.

NGUYỄN DŨNG (Kontum) : Sẽ lưu ý chuyện thiêu sót ấy. Thì mọi người biết rồi đây : «Yêu em đầu hạ» đăng trên TN. Hạ ơi là bài của Nguyễn Dũng. Cười một cái cho vui về đi chứ.

NGUYỄN HỮU DŨNG (Chợ Mới) : Mong cho đất này là đất lành để trở thành vườn tốt. TN vẫn đau ốm lại rai bốn mùa nên rên rĩ quanh năm, mong bạn ngọc quen mà lấy thế làm vui.

TRẦN THỊ VŨ HƯƠNG (Gia Định) : Viết mãi rồi cháu sẽ thấy dễ dàng và tâm thường như ngày ăn cơm hai bữa vậy. Cũng muốn thế lắm. TN là nỗi mong đợi hàng tuần chứ hàng nửa tháng thì buồn tẻ chết người.

NGUYỄN THỊ GIẢNG UYÊN (Kontum) : Ai cũng có thể lảm lẩn. Thi sĩ thì mơ mộng quên ăn, còn bác học thì dăng trí ăn nhấm... con ếch bỏ túi. Có sao đâu. Hãy là bạn ngọc lý tưởng : đọc viết và cố động cho TN, nhớ nhé.

TRẦN ĐIỂM HÀ (Gia Định) : Hãy theo dõi nơi phần sau, bài nhận được sẽ chia sót nỗi hồi hộp mà ông Bưu Điện tặng. Cứ tiếp tục viết.

SÁU MUỘN : Cám ơn cháu đã chiều cổ TN kỹ. Sẽ lưu ý những điều đó và... cần đường thêm ớt vào cho lão KV làm việc ổn ào hơn ở chạp phở. Đợi đi, cháu sẽ cười suốt tuần.

PENSEÉ (Saigon) : Trờ về mái nhà xưa rồi đây ư ? Làm một cử chỉ ngoạn mục cho TN xem chứ. Hãy giữ bút hiệu này, sao tra đổi thay hoài vậy ?

LŨ HẠ QUYÊN : Tiễn học thi hậu đọc TN. Rán đi cô nhỏ, không

thời trượt vô chuỗi. Mắt dễ khóc còn mắt nào đọc TN đây ?

YÊN PHƯƠNG (Bình Thái) : Từ bây giờ là cháu đã ở trong gia đình TN. Bài đăng hay không, phải đợi, vì lúc này chú chưa đọc tới.

THANH HOÀI MINH (An Giang) : Thư trước, đã trả lời anh rồi đó chứ. Những bài ấy, sẽ đọc tới. Được anh cổ động cho TN rầm rộ, thế là nhất rồi. Mong được tin anh luôn.

TRẦN ĐỨC OANH (Đà Lạt) : Có dịp cho tôi hỏi thăm Trần văn Nghĩa, sao lâu hán không có gì cho TN ? Về Saigon nhớ ghé tòa soạn chơi. Nhờ thăm hỏi tất cả... Đà Lạt.

HL. GIANG : Hãy rán giữ hạt cát ấy để mơ thành trái núi an ủi vậy. Cám ơn về lời chúc khoẻ của cháu.

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II
Điện thoại : 20.942
Tổng Phát Hành

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

phạm phú trình, ng phạm ngữ, lâm ng phương thảo, lê minh, đặng trăn lệ, trương thị hải nguyên, ngọc điệp, huỳnh liên, anh dũng, mai thoại thư, ngô thị cát nhung, yên đăng, huỳnh kim sơn, ng thị n thanh, phạm nguy, phương, bàn thạch, ng thị vy thu, hội an, lilac, ng. thị minh loan, vương kinh kha, ng. chen, phạm hồ trường, an vi, vành khuyên, ngô thị cát nhung, muồn phiến, nguyên hạ danh lam, N.H.V, nguyên thái dương, thiếu linh, D.N.Y.T, nguyên trung dương, trường thoại, lê vi, bảo ngọc, mi nhon, sơn liêm, trăn thị đồng thảo, hạ cát, uyên, phan lăng phong, chi, phạm kim vân, đặng ăn phong uống nhĩ, elvée, tôn nữ bích liên, nguyên thị mây tì, anh dũng, tề thương tề, N.N.T, nguyên thị hồng trăn nguyên dao ca, thý hồng đồ, nguyên biệt phở, đồ hữu thị dung, liên ôm GL, nguyên cung khang, nghy, cô vàng tương tư, trăn diên việt dũng, búi di khương, re tem, TTKH, đoàn thụy, an, phạm thị kim phương,

THƠ

ty phương, búi bông nhiên, thương thuật, ngọc lập, đồ tung quân, yên đăng, đo đo, anh việt thi, nguyên phủ phong, vũ tấn khanh, lê thị soạn vàng, TV, nguyên dũng, vũ tinh, lữ thê quy, hoàng thý nhơn, tề thương lệ, trăn thiện ý, N.N.T, nguyên tôn quốc, nguy, an vy, nguyên ngọc hoàng, n. ôn phiến, vũ tinh, nguyên mặt trời, ngô quý sinh, lương trọng minh, k. l. ng vinh nguyên, hạnh phan, phương bồi, trăn thu thu, lê yên linh phương, hoàng xuân trường, chương cung, chiêu dung, nguyễn iên nam, nguyên vinh kha ly, nguyên hạ long, tạ nghi lệ, mã thanh tùng, nguyên ngữ thiên, linh tuyến, hoàng anh việt, anh dũng, nguyên quốc hùng, đồ trung quân, ng. chen, búi ngọc sáng, kim bông, xuân phương, huỳnh hoa, nhất việt thiên, phạm thị kim phương, phiến hồng thọ, trăn bạch lý, nhai trung, hoàng diễm ái, hoàn danh, hoài mặc thanh, tự nhiên hương, trăn thanh phong, mỹ H.B trăn đình, an, trăn thị thanh tú.

PHÁT HÀNH TRUNG TUẦN THÁNG 7-1974

*một tác phẩm dám nói là mới lạ
nhất trong văn chương Việt Nam
từ trước tới nay của tác giả*

**NHÀ TÔI, THẰNG VŨ, NGỰA CHỨNG TRONG SÂN
TRƯỜNG, PHƯỢNG VĨ, CẦU MƠ...**

CÂY LEO HẠNH PHÚC

- **TÁC PHẨM MUÔN THUỜ CỦA MỌI GIA ĐÌNH VIỆT NAM.**
- **BÔNG HỒNG TÌNH NGHĨA CỦA CON CÁI DÂNG KÍNH CHA MẸ.**
- **CHIỀM HÔN DÀI ÂN ÁI CHỒNG TẶNG VỢ VÀ VÒNG TAY KEO SƠN VỢ ÔM CHẶT CHỒNG.**
- **NGÓT 600 TRANG SÁCH GIẢI NGHĨA TÌNH YÊU CHA MẸ, CON CÁI, THẦY CÔ, TRƯỜNG LỚP, BẠN BÈ, QUÊ HƯƠNG VÀ CUỘC ĐỜI.**